

h ü z z a m

"Sadece bir makam değil,
genç dimağların sesidir..."

hüzzam

DÖNEMLİK KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT FANZİMİ

YIL: 1 SAYI: 1

Ocak / 2015

KARATAY BELEDİYESİ
ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

Editör
Salih Torun

Emeği Geçenler:
Hikmet Okuma Topluluğu

Grafik & Tasarım
İslam Doğan

Kapak Tasarım
Mehmet Faruk Ateş

Yazarlar:

Elif Çelik, Merve Ateş,
Salih Torun, Ayşegül Selvi,
Beyza Yılmaz, Seniha Özbayır,
Ayşe Bettül Topuz, Hanife Beyza Bayrakçı,
Pembe Nur Pınar, Hümeysra Rengibeyaz,
Ayşe Demirbaş, Ümmügülstüm Doğan,
Hüsniye Yalman, Gamze Altuner,
Haife Ak, Burcu Kara

Sayı 1
Ocak 2015

editörden...

“Edebiyat ilk çıktığında ilk çıktığında ilk taş düştü: bir varoluş sevinci duymuştum: insanın böylesi sevinçlere mutlak gereksinimi var. Ben hala edebiyatın ilk çıktığı o günü yaşıyorum: günler, daha öncekileriyle, daha sonraki yıllarıyla, birbirine ekleniyor, katlanıyor, kalınlaşıyor bir ibrişim gibi uzayıp gidiyor bir eylem alanına: tüm tuzakları yakacağımız o güne + ışık çağlayanına.”

Dergiler denize atılmış şişe gibi, içinde ki mesaj can havliyle imdat çağrısının yer aldığı kurtuluş ümidi’ ile kurtarıcıya yazılan kâğıt parçaları değil. Aksine insanın, insanlığın, insan ruhunun geleceği adına bir medeniyet inşası, bir işaret fişeği, zamanını aydınlatan diriliş nişanesidir. Bizden önce ki nesilden aldığımız emanetlerin aydınlığında ve rehberliğinde yola koyuluyoruz. Niyet, akıbet hayrola düsturuyla ilk sayımızla karşınızdayız.

Öncelikle biz kimiz? Evet, biz Karatay Belediyesi Anadolu İmam Hatip lisesinde öğrenim gören bir grup öğrenciyiz, evet biz bir grubuz. Efendimizin işaret ettiği müminin yitiğini, hikmeti aramak gayemiz ve bu gaye vesilesiyle hikmet isimimiz...

Hikmet okuma topluluğu olarak faaliyetlerimize başladığımız andan itibaren okumalarımızın ve çalışmalarımızın meyvesi olarak bu fanzin’i çıkarmaya niyet ettik ve ismini hüzzam seçtik. Hüzzam ismi niye mi? Acaba bu bir müzik dergisi mi? Hüzzam; terim manasıyla okun yaydan çıktığı anda ki sese deniliyor bizde be sebeple dimağlarımızın sesini kalemimizle aktarabilmek için hüzzamı seçtik. Hüzzam sadece bir makam değil, genç dimağların sesidir.

Bu dergiyi çıkarmamızda bize maddi, manevi her türlü desteği sağlayan, okul müdürümüz AHMET EROL Bey’e; derginin her anında bizi fikirleriyle aydınlatan okulumuz rehber öğretmenini FATMA ÇELİK Hanım’a; kapak tasarımının da yardımcı olan MEHMET FARUK ATEŞ Bey’e; tasarımını yapan İSLAM DOĞAN Bey’e ve derginin çıkmasında emeği geçen HİKMET okuma topluluğu ekibine teşekkürü borç biliriz.

Gelenekle gelecek arasında bir merdiven olma temennisiyle kapıları aralıyoruz. Kapımız açıktır gelene.

Çocukluğumuz

Annemin bana öğrettiği ilk kelime
Allah, bahdamarımdan yakın bana benim içimde

Annem bana gülü böyle öğretti
Gül, O'nun, O sonsuz iyilik güneşinin teriydi

Annem gizli gizli ađlardı dilinde Yunus
Ağaçlar ağlardı, gök koyulaşırdı, güneş ve ay mahpus

Babamın uzun kıp geceleri hazırladığı cenklerde
Binmiş gelirdi Ali bir kırata

Ali ve at, gelip kurtarırdı bizi darağacımdan
Asya'da, Afrika'da, geçmişte gelecekte

Biz o atın tozuna kapanır ağlardık
Güneş kaçardı, ay düşerdi, yıldızlar büyüdü

Çocuklarla oynarken paylaşamazdık Ali rolünü
Ali güneşin doğduğu yerden battığı yere kadar kahraman

Ali olmak bir hedef her çocukta

Babam lambanın ışığında okurdu
Kaleler kopardık, bir mümin ölse ağlardık
Fetihlerde bayram yapardık
İslam bir sevinçti kaplardı içimizi

Peygamberin günümüzde küçük sahabileri biz çocuklardık
Bedir'i, Hayber'i, Mekke'yi özledik, sabaha kadar uyumazdık

Mekkenin derin kuyulardan iniltisi gelirdi

Kediler mangalın altında uyurdu
Biz küllenmiş ekmekler yedik razı
İnanmış adamların övücüyle
Sabırla beklerdik geceleri

Şimdi hiçbirinden eser yok
Gitti o geceler o cenk kitapları
Dağıldı kalelerin önündeki askerler
Çocukluk gözün dökülen yapraklar gibi

Sezai Karakoç

Ali Fuat BAŞGİL ile başbaşa

Hazırlayanlar:
Ayşegül Selvi
Beyza Yılmaz

Ayşe Selvi: Bu röportaja fırsat veren eserler verdiğiniz için teşekkür ederiz. Gençlerin hayatına olumlu yönde katkılarda bulunan birçok eseriniz var. İsminizi hep duyuyoruz ama sizi birazda kendinizden tanıyabilir miyiz?

Ali Fuat Başgil: Tabii ki.

Beyza Yılmaz: Nerede doğdunuz, hangi okulları okudunuz?

Ali Fuat Başgil: 1893 yılında Samsun'un Çarşamba ilçesinde doğdum. İlköğrenimimi Çarşamba da, ortaöğrenimimin bir kısmını İstanbul'da yaptım. 1914 yılında yedek subay olarak askerliğe başladım, 4 yıl Kafkas Cephesinde savaştım. Terhis edildikten sonra İstanbul'a geldim. Eğitimimi tamamlamak ya da ticarete atılmak konusunda kararsız kaldım. Öğretmenim Şevket Efendinin nasihatı sayesinde eğitimime devam etmeye karar verdim ve 1921'de Paris'e giderek Buffone lisesinde eğitimimi tamamladım. Daha sonra yükseköğrenimimi Grenoble hukuk fakültesinde tamamladım. Üç fakülte ve bir yüksekokuldan diploma sahibi, hukuk doktoru ve batı kültürünü öğrenmiş bir aydın olarak, 1929 sonlarında yurda döndüm. Ayrıca 1930'a kadar müdür muavini görevinde bulundum. Ankara hukuk fakültesi doçentlik sınavına girdim ve doçent oldum. Çeşitli fakültelerde tarih ve hukuk dersleri verdim. 1961'de siyasi hayata atıldım.

Ayşe Selvi: Peki efendim; eserleriniz arasında "Gençlerle Baş başa" adlı kitabınız dikkat çekmektedir. Bu kitaba "muvaffak olma yolunun tehlikeleri ve düşmanları" diye başlamanızın sebebi nedir?

Ali Fuat Başgil: Bununla başlamamın sebebi; insanlar bir yolculuktur ve önünde uzun yıllar vardır. Tabii bu yollarda tehlikeler ve düşmanlar vardır. Bu düşmanlar tecrübesiz ve masum insanlara musallat olurlar. Senin bunları pençeleyecek ve düşmanları alt edecek bir silahın

yok değildir. İsterim ki bu silahı kullanabilesin. Ben sadece sana, yolundakilere nasıl silah doğrultacağını gösterdim. Muvaffakiyetin ilk düşmanı tembelliktir. Burada sana tembelliği tarif edecek değilim, sen, ben, hepimiz az çok tanırız. Zira öteden beri denile geldiği gibi "insan tembel bir hayvandır". Yalnız ben sana şunu söyleyeceğim ki tembellik insan karşısına çıkıp da mertçe savaşan bir düşman değildir. Tembelliğin adı havailiktir. Bir adı gevşeklik, bir adı hoppalık ve züppelik, bir adı uyuşukluk, üşengeçlik, keyfine düşkünlükten severliktir. Tembellik herkesin karşısına aynı kılıkla çıkmaz. O mesleksiz aktör gibi daima rol değiştirir. Bazen samimi ve iyiliği sever bir dost tavrı alır.

Bazen en meşru bir mazeret kılığına girer, hasta olur, yorgun düşer ve herkesi haline acındırır. Tembelliğin sözünde; "çalışanlar ne olmuş sanki!" "Üzme kendini, şu ölümlü dünyada çalışmak yıpranmaktır." "Hayat dediğin bir şanstır." "Şansın varsa her şeyin var demektir." "Şansın yoksa kendini parçalasan da bir şey olmazsın." "Zaten suyu getiren de, testiye kıran da bir." Tembelliğin kitabında daha neler ve ne yaveler(boş sözler)var.

Muvaffakiyetin bir düşmanı da "kötü arkadaştır." Genç arkadaşım! Gittiğin yolda ikinci tehlikeli düşmanında kötü arkadaştır. Arkadaşın kötüsü, emin ol ki, bir gencin başına gelebilecek kötülüklerin en kötüsüdür. Ve her kötülük gibi o da sinsi ve maskelidir. Hem maskesini gayet maharetle bürünür. Dost ağzı kullanır. Seni esirger ve yardımına koşar görünür. Seni kendisine imrendirmek için yapmadığı şaklabanlıktan kalmaz. Kötü arkadaşın yaman felsefesi vardır. Sana her fırsatta gerek sözleriyle ve gerek hal ve tavırlarıyla telkin ve tekrar eder; Gençliğini yaşa kardeşim, bu gençlik her zaman ele geçmez, Sana öğüt verenler vaktiyle günlerini yaşayıp şimdi senin güzel gençliğini kıskananlardır, aldirma eğlenmeye bak. Daha neler neler...

Beyza Yılmaz: Peki, Efendim iyi bir arkadaş nasıl olmalı?

Ali Fuat Bağıgil: Arkadaş olacağın kimsede arayacağın şart çalışkanlık, dürüstlük ve iyilikseverlik olsun. Bu meziyetlerle bezenmiş olan bir insan, diğer bütün iyi vasıfları da haiz demektir. Bunu unutma ve bu şartı bulamadığın kimse ile sakın arkadaş olma.

Ayşegül Selvi: Peki, başarılı olmak için neler yapmalıyız?

Ali Fuat Bağıgil: Tabi, onu da söyleyeyim, bunun en önemli şartı iradeli olmaktır. Gevşekliğin, havailik, hoppalık, züppeliğin, türlü türlü şekilleri ile adına tembellik dediğimiz sefalet şeytanı ve muvaffakiyet düşmanının yıldığı biricik silah İRADEDİR. Karakter, dine sahip çıkmak, güzel ahlak ve en önemlisi de az da olsa sürekli yapılan ibadet, asla namazdan ve duadan vazgeçmemek.

Beyza Yılmaz: Başarılı olmak için verimli çalışmak nasıl olmalı? Verimli çalışmanın huyla ve karakterle belirli bir alakası var mı? Biz hikmet yolunun talebelerine neler söyleyebilirsiniz?

Ali Fuat Bağıgil: Başarılı olmak aslında senin elinde. Bence verimli çalışabilmenin bedeni, hissi ve akli olmak üzere üç esaslı şartı vardır. Çalışmanın

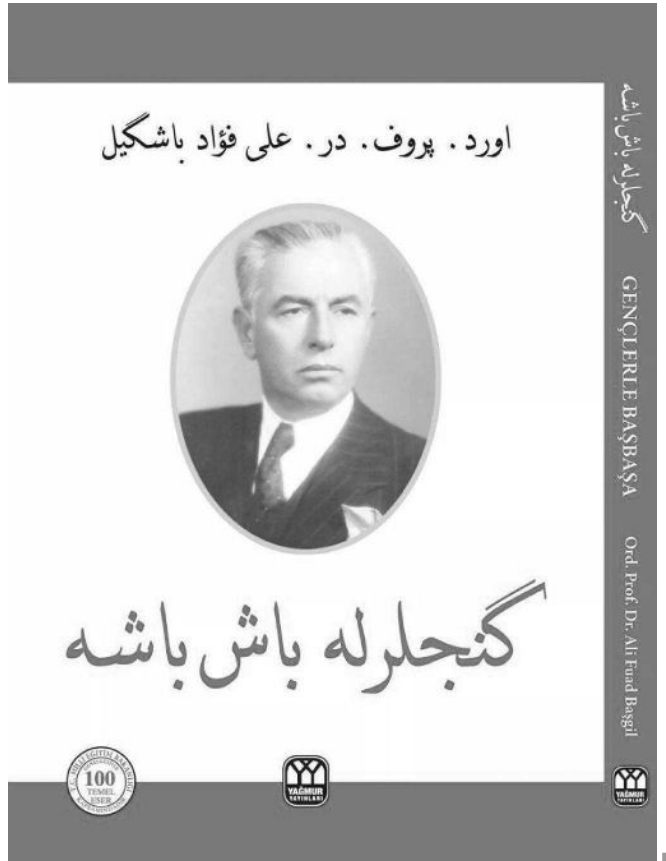
bedeni şartı, sağlık ve sağlamlılıktır. Hissi şart, çalışmayı sevmek, akli şartı da çalışmanın usulünü ve yolunu bilmektir. Çalışmayı sevebilmenin de birçok şartları vardır. Bunlardan biri ve bence başta geleni, insanın işini ve mesleğini kendi ruhi ve bedeni kuvvetine, kabiliyet ve temayülüne göre seçmesidir. Genç arkadaşım! Sana senden yakın kimse yoktur. Kendini bil ve tanı; işini ve mesleğini kendine göre seç. Ta ki o iş üzerinde severek çalışabilesin. Fakat başarı yolunda yalnız sevmek kâfi değil, aynı zamanda çalışmanın usulünü ve ilmini de bilmeli; metotlu ve sistemli çalışmalıdır. Çalışmak için müsait gün ve saat bekleme. Bil ki, her gün ve her saat çalışmanın en müsait zamanıdır.

Ayşegül Selvi: Yurt dışındayken reform ve rönesans sizi nasıl etkiledi?

Ali Fuat Bağıgil: Rönesans ve reform hareketlerinin merkezi olan Fransa'da yetişmiş olmam fikir yapımı da etkiledi. Hürriyet, eşitlik, milliyetçilik...

Beyza Yılmaz: Efendim, son olarak biz gençlere ne söylemek istersiniz?

Ali Fuat Bağıgil: Sevgili Gençler; kısacası, insan iyi ve kötü huyları ile beraber doğar, bunların iyilerinden faydalanır, kötülerini de hayatı boyunca semer gibi sırtında taşır.

Gençliğe Hitabe

NECİP FAZIL KISAKÜREK

Bir gençlik, bir gençlik, bir gençlik...

"Zaman bendedir ve mekân bana emanettir! " şuurunda bir gençlik...

Omuz kopararak "mukaddes emaneti ne yaptınız?" diye meydan yerine çıkacağı günü kollayan bir gençlik...

Dininin, dilinin, beyninin, ilminin, ırzının, evinin, kininin, öcünün davacısı bir gençlik...

Halka değil hakka inanan, meclisinin duvarında "hakimiyet hakkındır" düsturuna hasret çeken, gerçek adaleti bu inanışta ve halis hürriyeti hakka kölelikte bulan bir gençlik...

Kökü ezelde ve dalı ebedde bir sistemin aşkına, vecdine, diyalektiğine, estetiğine, irfanına, idrakine sahip bir gençlik...

Yurduna, İslam âlemine ve bütün insanlığa numunelik teşkil edecek bir gençlik...

"Kim var!" diye seslenilince, sağına ve soluna bakınmadan, fert fert "ben varım!" cevabını verici, her ferdi "benim olmadığım yerde, kimse yoktur!" duygusuna sahip, bir dava ahlâkını pırladıcı bir gençlik...

Can taşıma liyakatini, canların canı uğrunda can vermeyi cana minnet sayacak kadar gözü kara ve o nisbette strateji ve taktik sahibi bir gençlik...

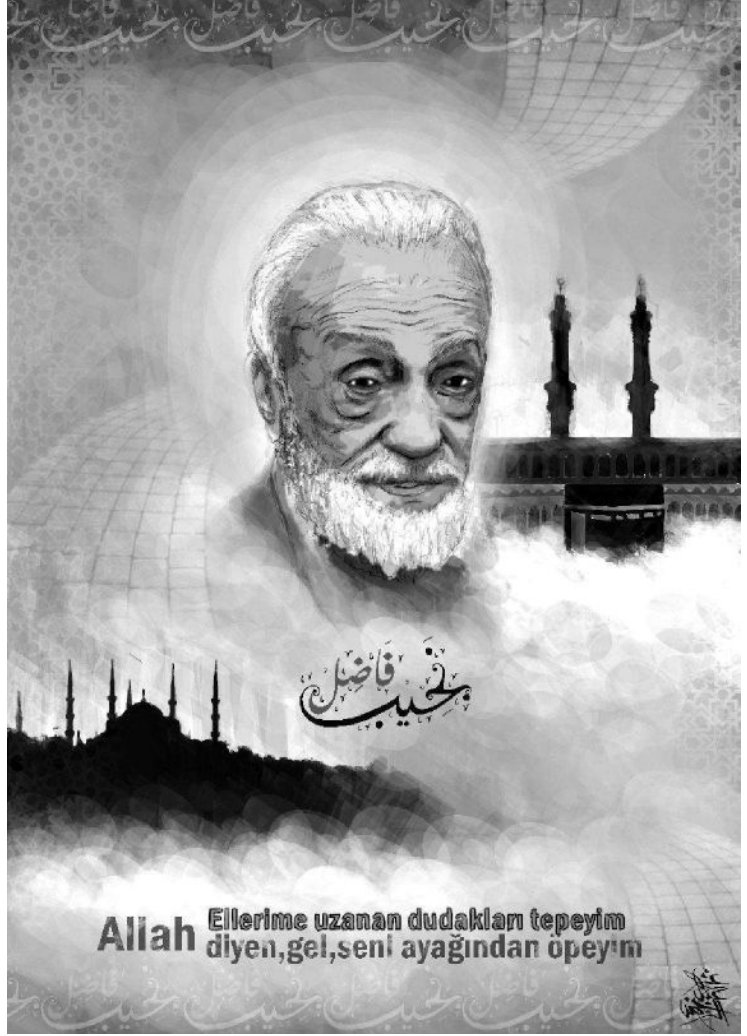
Büyük bir tasavvuf adamının benzetişiyile, zifiri karanlıkta, ak sütün içindeki ak kılı farkedecek kadar gözü keskin bir gençlik...

Bu gençliği karşımda görüyorum. Maya tutması için otuz küsur yıldır, devrimbaz kodamanların viski çektiği kamıştan borularla ciğerimden kalemime kan çekerek yırtındığım, kıvrandığım ve zindanlarda çürüdüğüm bu gençlik karşısında uykusuz, susuz, ekmezsiz, başımı secdeye mıhlayıp, bir ömür Allah'a hamd etme makamındayım. Genç adam! bundan böyle senden beklediğim, manevî babanın tabutunu musalla taşına, Anadolu kıtası büyüklüğündeki dâva taşını da gediğine koymandır.

Surda bir gedik açtık; mukaddes mi mukaddes!

Ey kahbe rüzgâr, artık ne yandan esersen es!

Allah'ın selâmı üzerine olsun! "...

Yürek Dede ile Padişah'a Dair

SENİHA ÖZBAYIR

Bu kitabın en sevdiğim yönü; kısa, akıcı ve az kelimeyle çok şey aktarıyor olmasıydı. Çünkü uzun uzun yazılan yazılardan pek hoşlanmıyoruz okurken. Bıkıp, sonunu bekleyemeden bırakıyoruz.

Kitabın dış görünüşü hakkındaki görüşlerimi de belirtmek istiyorum. Artık bizler kitap alırken içinde anlatılana bakmaktan uzaklaşmış durumdayız. Bir kitap alırken onun iyi ya da kötü olduğunu ya da ilgi çekici olup olmadığını, kapağında ki resme göre değerlendiriyoruz. Kitabın ilgi çekmesinde, sevilmesinde kapak ve sloganlar büyük önem taşır ama yürek dede ve padişah bu noktada bizleri ön yargıdan kurtarıyor. Kapakta ki resim, sanki size bir küçük çocuk muamelesi yapıyor ama içine girdiğiniz vakit her okuyanın algısına, yaşına ve ihtiyacına göre şeyler sunuyor.

Kitabın içeriği genel olarak kendisine hayran bırakıyor, çok sevdireyor ama özellikle şu üç bölüm daha bir ayrı tat bırakıyor okuyucuda. Birinci bölüm; Yürek Dede'nin inancını yani Allah'a ve Peygamber Efendimiz'e (s.a.v.) bağlılığı, ibadetlerini yapış şekilleri, kısacası ahlakı. İkinci bölümde ise Yürek Dede ve Ayşe Nine'nin yaşlarının ilerlemesine rağmen birbirlerine olan saygılarını, sevgi ve merhametlerini kaybetmeyişleri, birbirine hitap ederken sarf ettikleri cümleleri ve özellikle bizlere karı koca arasındaki iletişimin nasıl olması gerektiğini öğütlüyor. Üçüncü bölüm ise Yürek Dede ve Ayşe Nine'nin misafire ikramda bulunmak için tek varlıkları, tüm yüklerini taşıyacak tek yardımcıları biricik develerini kesmeleri, bizlere misafire ikram ve hürmeti anlatıyor. Günümüzde unuttuğumuz misafir ağırlama usulünün nasıl olacağını gösteriyor.

Bunların dışında da çok yer var ilgiyi ve dikkatleri çeken. Ama bu yönlerinden başka birde beğenmediğim yerlerde var. Bunlara gelecek olursak, kitabın içerisinde anlamını bilmediğimiz birçok kelime olması. Diğeri ise hikâyedeki kahramanların hiç birinin kötü karaktere sahip

olmaması idi. Bunun nedeni, hayatın her yerinde kötü insan bulunmakta. Yazarın, kitabın inandırıcılığı için bunu yapmasının gerekli olduğunu düşünüyorum. Az sayfalı kitapları sevdiğimi başlarken söylemiştim ama bu kitabın uzun sürmesini istedim.

AYŞE BETÜL TOPUZ

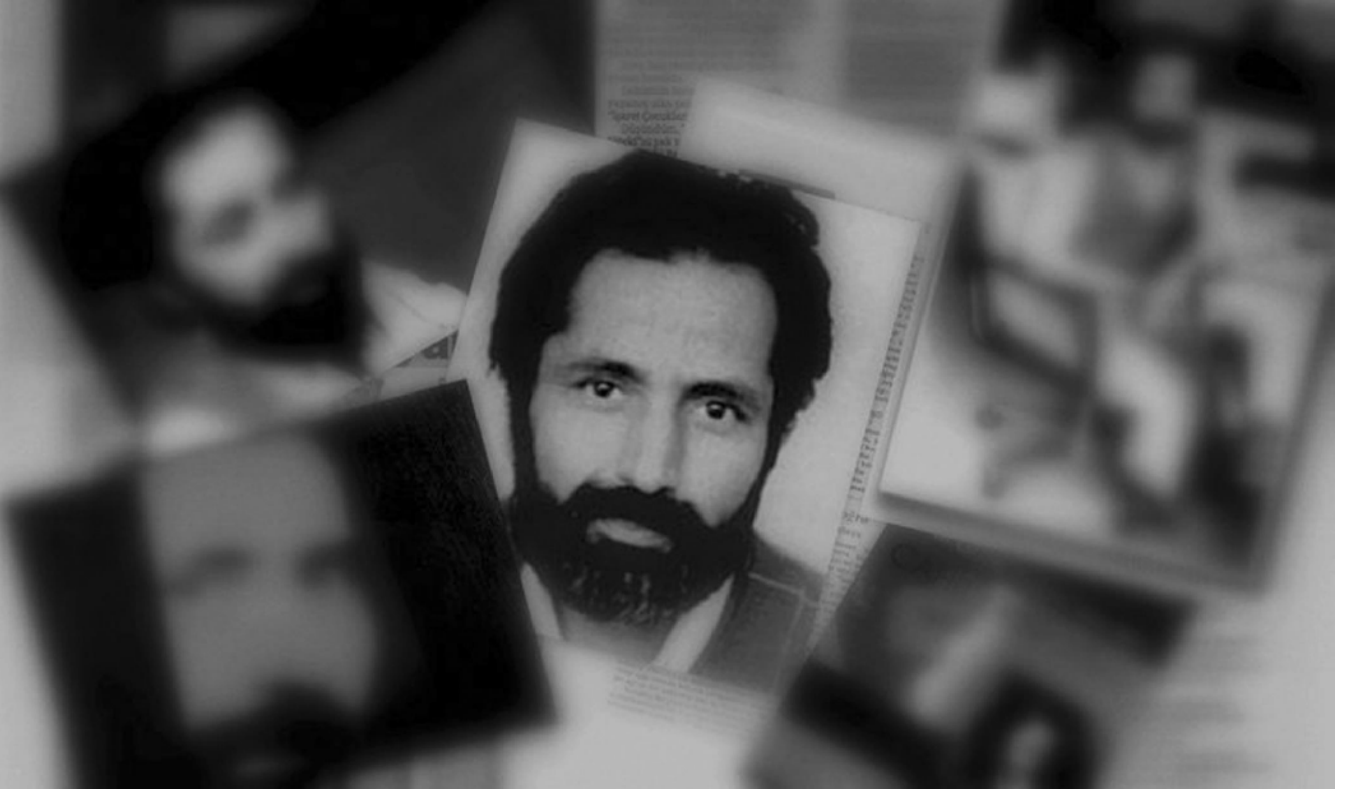
Yürek dede Anadolu insanının ne kadar cömert, misafir Per ver olduğunun temsilidir. Aynı zamanda Allah ve peygamberin sevgisini en güzel biçimde yansıtır. Onun böyle olmasının ve bize böyle yansımalarının arkasında ki sebepte, Ayşe nine. Onu da unutmamak lazım. Eşine olan teslimiyeti

Cahit Zarifoğlu Yürekdede ile Padişah

BEYAN

ve sadakati, birbirilerine olan sevgileri, rahmani sevgiye ulaşmalarında bir aracı yol olmuştur.

Yürek dede ve Ayşe nine, günümüzde pek de fazla rastlanması mümkün olmayan insanlardandır. Onların halleri, konuşmaları, sevgi, huzur ve mutluluğun eşler arasında nasıl sağlanabileceğini göstermektedir. Ve onların dünyayı unutup ahirete yönelmiş halleri, bu sevgi ve mutluluğun asıl sebebi olarak arka planda hep gözükmemektedir.

Yürek dedenin eşiği ölür ve bunun içinde yeni bir eşek almak ihtiyaç olur. Yürek dede pazara gider. Eşek bulamaz ama deveye gözü ilişir. Aslında dedenin ne eşek ne de deve alacak parası yoktur. Cebinde sadece beş paradan başka parası yoktur. Ama onun deveciği gördüğünde ki sevgisi, ona bakışı ve ona hitabı, sahibinin ilgisini çeker ve sahibini mest eder. Bundan dolayı bir sevgi karşılığında devesini verir. Aslında burada yürek dede, tatlı dili ve sevgisiyle başka anahtarlar kullanarak açmıştır gönül kapısını. Sahibi de sevinçlidir, çünkü devesi emin ellindedir. Bu kısım bizim için emanetin ehline bırakılması konusunda öğüt ve işaret vericidir. Aslında işin daha bir hayret edici tarafı, yürek dedenin gelen misafirlerine ondan başka hiçbir varlıkları olmayan deveyi ziyafet çekmesidir. Ve dahası -sanki abdal'a malum olurmuş sözü anlatılıyor burada- deve günlerce

misafirlerin geleceği yöne hüzünle bakıp durmuş.

Yürek dedenin namaz kılariken aldığı hazzı, zevki adeta okuyucularına tattırmıştır kıymetli insan Cahit Zarifoğlu. Onun sayesinde böyle bir eserle buluştuk ve mutlu olduk. Allah'ta onu olduğu yerde mutlu eylesin. Ve bizleri de ismiyle, yaptıklarıyla, her yönüyle güzelliğe yönlendiren yürek dede gibi insanlardan olmayı nasip etsin.

HANİFE BEYZA BAYRAKÇI

Söze şöyle başlayalım: Bu kitap, bana neler öğretti? Bu kitap, bana çok şey öğretti. Öncelikle cömertliği ben bu kitaptan öğrendim. Neden diye sorarsanız, kitaptaki karakterler dört gözle misafir bekliyorlar ve ellerinde ne varsa gelen misafirlere ikram ediyorlar. Bu ev sahipleri, tek yük hayvanları olan develerini kesip misafirlerine sundular. Onların rızkı budur diyerek... Halbuki bu hayvan, onların göç etmesine yardımcı olan tek hayvanlarıdır. İşte cömertlikte bana göre tam olarak bu.

Bu kitap bana neyi öğretti? Bu kitap, bana saygıyı ve sevgiyi öğretti. Yürekdede ile eşi arasındaki muhabbete derman yetmez. "Cancağızım" kelimesi; ne kadarda içten, ne

kadarda yürekten gelen bir hitap biçimi. Hele Ayşe Nine'nin eşine "beyciğim" demesi çok şeker. Şimdiki eşlere bakacak olursak bırak saygıyı, sevgi bile yok aralarında. Ama Yürekdede ile Ayşe Nine'nin sevgisi, saygısı muhteşem. İşte sevgi ve saygıda tam olarak bu.

Bu kitap beni nereye sürükledi? Bu kitapta Yürekdede, bir bulgur tanesinin hesabını düşünen biri, her şeyin hesabını düşünen bir insan. Halbuki şimdi öyle mi? İnsanlar, dolaplarında etiketi duran kıyafetleri olduğu halde halen almaya devam ediyorlar. Ama ahireti düşünen yok ne yazık ki! İşte buradaki ince detayda, insanların doymaması maalesef. Ah be Yürekdedem, senin gibi insan bulmak bu devirde çok zor gerçekten. Senin gibi düşünen kimse yok artık. Bu kitap işte beni tam olarak ahirete sürükledi, hesaba çekileceğimiz ana sürükledi, Rabbimin karşısına nasıl çıkacağımızı düşündürdü bir an. Bir de Yürekdedemin padişahın sarayının olduğu yere gitmesi var. En güzel bölüm, en düşündürücü, en derinden etkileyen bölüm bu bana göre.

Bu kitap bana burada neyi kattı? Burada bana mütevaziliği kattı. Çünkü Yürekdede cuma namazı için girdiği camide imam olan padişahı gördü. Onun duasını dinledi ve dedi ki: "Padişahında sıkıntısı çokmuş, bir de ben ona yük olmaya geldim." dedi. Sonra oradan sessizce ayrıldı. Bu mütevazilik değil de nedir arkadaşlar? İşte bu kitabın bana kattığı şeyler ve duygular bunlardır. Gerçekten çok güzel ve muhteşem bir kitap. Herkesin okumasını tavsiye ederim. Pişman olacağınızı sanmıyorum.

Kitabın Özeti

KİŞİLER

YÜREKDEDE: Yaşlı köylü. Kışın köyünde, yazın yaylada yaşar. Namazını kılar. Sade yaşar.

AYŞE: Yürekdede'nin hanımı, uysal can yoldaşdır. Sabırlı. Kocasına uyar. Becerikli.

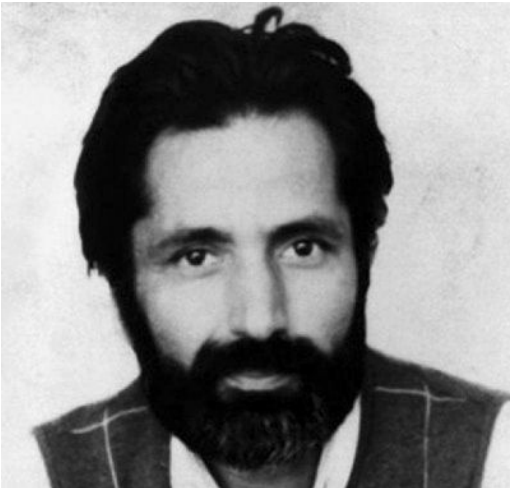
PADIŞAH: Kılık değiştirir. Halkının durumunu araştırır. Yürekdede'nin en önemli yardımcısı küçücük devesini misafir için kesmesinden etkilenir. Gerçek iyiliğin, hizmetin ne olduğunu anlar.

Yürekdede ile hanımı Ayşe yaylaya gitmek için az eşyalarını hazırlar. Dede pazardan bütün parasıyla küçük bir deve alır. Yola koyulurlar. Dağa tırmanırken aşağıdaki ışıklı şehri imrenerek seyrederek. Akşam konaklarlar. Az aşlarını yiyeceklerdir.

Aşağıdan atlılar gelir. Misafirlerini devesini keserek doyurur, ağırılar. En saygı gösterilene Dede'nin Cuma günü şehrin camisinde Padişah'a dileğini bildirmesini söyler. Karanlık basmadan teşekkür ederek ayrılırlar.

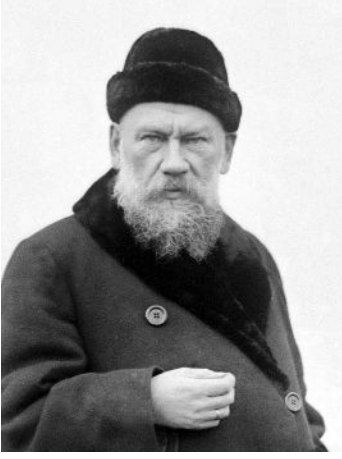
Cuma günü şehrin camisinde Padişah'ın hutbesini dinler. Göz göze gelirler. Dede Padişah'a deve isteğini söyleyemez. Allah'tan istemesinin daha doğru olduğuna karar verip geri döner. Ayşe Nine'yle olanları kısaca konuşurlar.

Konaklama yerinde çadırı kurmak için bir taş çıkarınca altında altın, mücevher dolu kazan bulur. Altın ve mücevherleri yoksullara dağıtmak için hemen şehre iner. İşini görüp gönül huzuruyla konaklama yerine döner. Yanında memeleri süt dolu bir küçük deve vardı.

Yazdıkların şiir değilse kalsın
Cennetse sevdan çık dışarı
Solgun ışıklar
Sessiz ağaçlar parklarla
O cümbüş gecesini de tak peşine
Yazdığın şiir değilse bırak bunları kalsın...

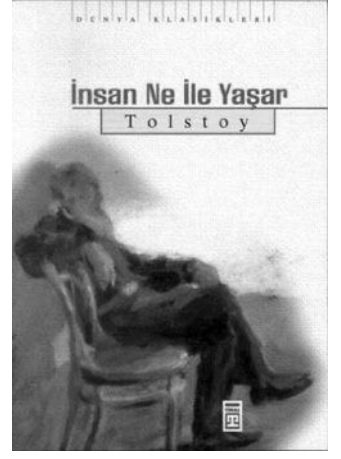
Roşan Nispet

İnsan Ne ile Yaşar'a Dair

BÜŞRA YILMAZ

Allah, insanların birbirinde ayrı halde yaşamalarını değil birlik halinde yaşamalarını istiyor. Kendi ihtiyaçlarımızla ilgilendiğimiz gibi başkalarının da ihtiyaçlarını gözetmeliyiz.

Yeni doğum yapmış bir annenin ruhunu, acıma duygusuna yenik düştüğü için alamayan bir ölüm meleği, üç şeyi öğrenmesi için insan kılığında dünyaya gönderiliyor. İnsanın içinde ne olduğunu, insana neyin verilmediğini ve insanın ne ile yaşadığını öğreniyor. Bunları öğrendikten sonra, Allah'ın sonsuz merhametini öğrenmiş şekilde tekrar göğe, yerine geri dönüyor.

İnsan sevgiyle yaşar deniliyor. Evet, bu kısmen doğru olabilir; ama asıl sevgi, imanla lezzetlendirilen sevgidir. Başka bir deyişle, insan sevgiyle beslediği imanı ile yaşar, Allah ile yaşar.

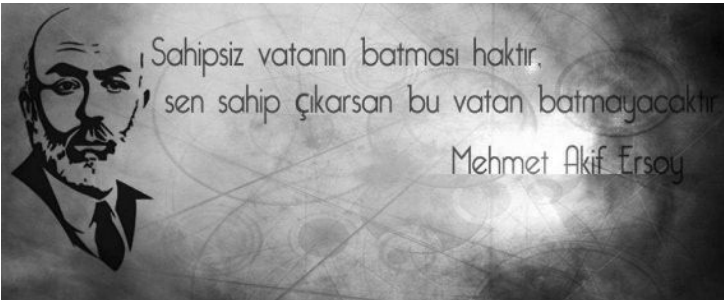
AYŞE DEMİRBAŞ

İnsanı besleyen en güzel gıda sevgidir. Umut, bekleyiş içerisinde olmaktır. Sevgi insanı mutlu eder. Umut ise, yaşama tutunma gayesidir. Gerçek sevgi, Allah sevgisidir. Gerçek umutta, cennete girme umududur. İnsan, bu dünyadaki sevgiyi ararsa, öbür dünyadaki umuduna kavuşur. Bu kitapta insanların sevgisiz yapamadığı, umutsuz da yaşayamadığı anlatılıyor. Bu sebeple insan sevgisiz yaşayamaz, sevgiyle yaşar ama asıl sevgi kula değil, sanata değil, sanatçıya olan sevgidir. Umut ederek yaşar insan ve imanı, ibadeti, ameli onun yaşantısının tadı tuzu biberi olur.

Mehmet Akif Ersoy'a Dair

ÜMMÜGÜLSÜM DOĞAN

Mehmet Akif... Sertliğin unsurlaşması gibi katı bir alın, sakalında uzunluğu kaybolan yüz, siyah gözleri, yuvarlak tesirini verirken, bakışları sivri, dişleri beyaz, sık ve bir teki bile noksansız, bütün dişleri ile güler fakat gülmesinde bir teessürün rikketi var ve tebessümü göz bebeklerinde toplanır. Başının hatırlattığı kadar omuzları enli değil. Göğsü kabarık, vücudu et, adale ve kemiğin galebesi. Elleri uzunca ve kıllı, konuşurken ellerini kullanmaz, tane taneliğini koruyarak çabukça bir konuşma tarzı. İhtizazla

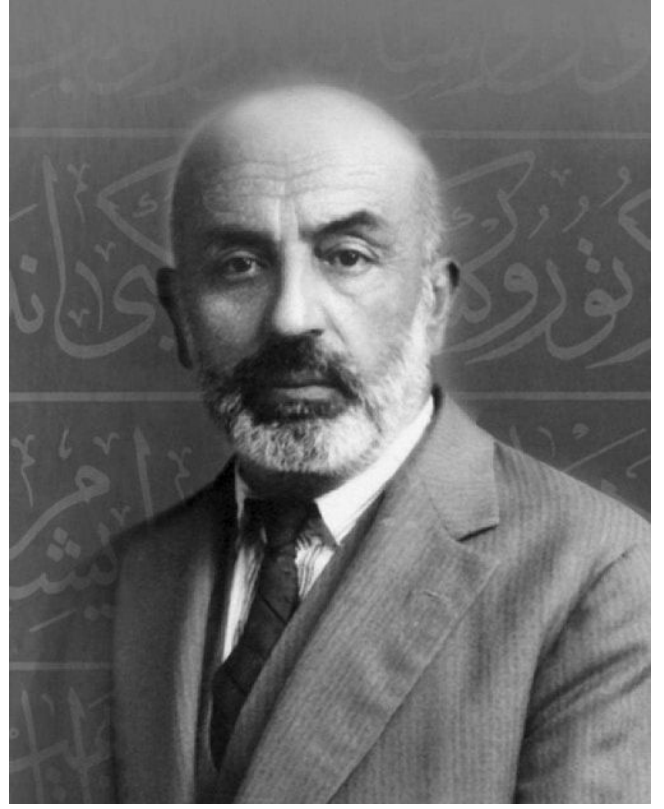
temiz ve çok İstanbullu bir ses; Akif... Kuran şairi ,istiklal şairi,"ezelden beri aşığım istiklale bana hiç tasmalık etmiş değil altın lale" diyerek anlatıyor sevgisini. İstiklale o kadar âşık ki tacettin dergâhında ızdırap ve çile içinde "Allah bu aziz millete bir daha istiklal marşı yazdırmayın" diye dua ederek yazmıştı karşılığında ödülü red ettiği şiirini.

Hayatı: Mehmet Akif Ersoy 1873 yılında fatih 'in sarı güzel semtinde ceviz ağaçlı bir bahçe içinde ki evde doğdu, nur oldu babası müderris temiz Tahir efendinin evine. Babası kulağına ezanı okudu ismini koydu, RAGİF diye. Doğumunun hicri yıla ebcele hesabıyla ragif 1290... Tahir efendinin içi rahat evladının doğum tarihi unutulmayacak. Fakat oğlunun ebediyetini ebcele' e emanet eden babaya hayatın muzipliği oldu ve herkes akifin yanlış telaffuzu sandı ragifi ve mekteplerde Akif bilindi, seslenildi...

Mehmet Akif geleneğe uyularak 4 yaşında eğitime başladı. İki sene Emir Buhari mektebinde ders aldı, daha sonra fatih iptidaiye sini(ilkokul) okudu ve babasından da Arapça dersleri almaya başladı. Annesi Mehmet Akif'in medrese muallimi olmasını tedrisine orda devam etmesini istiyordu fakat babası onun mekteplerde okumasından yanaydı.3 yıl sonra fatih merkez rüştiyesini(ortaokul)bitirdi bu dönemde Mehmet Akif şiir ve edebiyata merak uyandırdı, Fuzulinin Leyla ve Mecnun eserini çok sevdi, hayranlıkla okudu. Rüşdiyeyi bitirince mülkiyede okumaya başladı, babasının vefatı ve maddi sıkıntılar sebebiyle mülkiyeyi bıraktı ve ahır kapıdaki baytar mektebine başladı. Bu dönemde spora da çok merak uyandırdı, güreş ve yüzmeyi çok seviyordu, yüzmeyi o kadar çok seviyordu ki istanbul boğazını yüzerek geçmişti.

Yirmi beş yaşına geldiğinde ismet hanımla evlenmiştir.3ü kız 3ü erkek altı çocuğu oldu ismet hanımla evliliğinden

Mehmet akif 1914 yılından sonra mısır daki dostu abbas halim paşanın konağına onun çocuklarına dil dersi vermek için gitti bir süre mısır macerası yaşadıkten sonra tekrar istanbula döndü milli mücadele döneminde süleymaniye camii kürsüsünde dersler vermeye, vaaz etmeye başladı. Hatta akif için söylenir ki ömründe iki sefer ağlamıştır biri süleymaniye kürsüsünden vaaz ederken cemmate hitabı sırasında, diğeri öğretmenlik yaptığı baytar mektebinde çok sevdiği öğrencisi ahmetin hastalığından dolayı vefat ettiği zaman. Bu dönmeden sonra artık Akif ikinci kez mısır yolculuğuna çıkmıştır ve ömrünün son zamanlarına kadar mısırdaki yaşamaya, kuran tercümesi çalışmasını tamamlamaya çalışmıştır.

Mehmet Akif mısırdakiyken oradaki bir dostuna "ciğerim fena " der ve hastalığı sebebiyle tekrar istanbula gelir. İstanbula gelince yatılı bir hastahane kalır ve akif karaciğer hastasıdır.(siroz) istanbula gelince hastahanedekilere şu sözü söyler "mısırdaki öleceğim diye çok korkuyordum ve ne mutlu bana ki istanbulda peygamberşmiş yaşında öleceğim "

Yıl 27 Aralık 1936 Mehmet Akif taksimdeki mısır apartmanında ki evde vefat eder. Cenazesi Bayezid Camiinden kaldırılacaktır ve devlet erkanından kimse yoktur cenazesinde. Cenazesi fukara cenazesi gibi çıplak tabutla gelir cami avlusuna, bir kaç genç onun Akif olduğunu bilir ve üniversitenin büyük sancağını alıp sararlar tabutu.

Mehmet Akif öldüğünde yalnızdı ama cenazesinde yalnız kalmadı etraftan duyanlar ve üniversiteliler koştular ve seslerini yükselttiler istiklal şairi bayezitin musallasında. Bu insanlar birilerinin topladığı insnalar değildi, kendi kendilerine gelenlerin saflarıydı. Sadece cenaze için gelmişlerdi ve bu şahidi olmayan bir dostluktu. Namazı kılınıktan sonra Akif, Edirnekapi mezarlığına defnedildi. Defni esnasında kuran ve istiklal marşı okundu. Fetihden beri şehrin toprağına kendi eseriyle defnedilen tek ölüydü.

Kudüs

ELİF ÇELİK

“Yüreğimin yarısı Mekke'dir, geri kalanı da Medine'dir. Üstünde bir tül gibi Kudüs vardır.”
Nuri Pakdil

Kudüs, tarihte eşine az rastlanır şehirlerdendir. Üç dinin kutsal değerleri ve mekânlarıyla bezelidir bu tarih kokan şehir. İçine çektiğiniz her nefeste tarihi solursunuz. Her taşının altından bir tarih ansiklopedisi gibi anlatılar fıskırır. Ne var ki Kudüs, İslam sınırları içinde olduğu zamanların dışında özgürlüğe hep hasret kalmıştır. Çünkü ne Roma İmparatorluğu, ne de 11. yy.da gelen Haçlılar, Kudüs'e özgürlük getirebilmiştir. Onlar ancak Kudüs'ün ruhunda unutulamayacak acı ve ızdırab sahneleri bırakarak şehri terk etmek zorunda kalmışlardır.

İlk olarak 638 yılında Hz. Ömer'in fethiyle Kudüs Müslümanların eline geçer. Halife Hz. Ömer, şehri bizzat piskopostan teslim almaya Kudüs'e gider. Hz. Ömer bu yolculuğa mütevazı bir şekilde, yanında sadece bir tek yol arkadaşı, kölesi olduğu halde çıkar. Şehre gelişi ise o muhteşem manzaraya sahne olur. Çünkü deveye binme sırası yol arkadaşındadır ve Halife devenin yularını çekmekte olduğu halde yürüyerek girer şehre. Kudüs'te barışı tesis eder ve din özgürlüğünün olduğu bir yer olarak ilan eder. Mescid-i Aksa'yı ise bizzat kendi

temizlemeye koyulur ve bunu gören Müslümanlarda aynını yaparak mescidi temizlerler.

Kudüs'le aramıza bu kavuşmadan sonra sadece iki ayrılık girer. İlki Haçlı sürülerinin 1099 yılında Kudüs'ü ele geçirmesiyle başlar ve 88 yıl sürer. Bu Haçlı istilası, Müslümanların özgürlük anlayışı ile Haçlı zihniyetinin özgürlük anlayışı arasındaki farkı ortaya koyması bakımından son derece önemlidir. Çünkü şehre giren Haçlı ordusu, kelimenin tam anlamıyla bir kıyım gerçekleştirmişti. Batı kaynakları bu manzarayı tasvir ederken, sokaklarda öldürülenlerin kanlarından oluşan küçük kan dereciklerinin aktığını söyler.

Bugün de Halifesini kaybetmiş, Osmanlı'dan sonra birliğini halen sağlayamamış olan İslam topraklarının savunmasız yerlerine, özgürlük ve demokrasi adı altında kan ve gözyaşı götüren Avrupa'yı gördüğümüz zaman, bu manzarayı hatırlamamak mümkün mü? Değişen pek bir şey olmamış gibi...

Kudüs'le aramıza giren bu ilk ayrılığa ise büyük komutan Selahaddin son verir. Şehri kuşatması ve ele geçirmesi, Müslüman bir komutana yakışır şekildedir. Şehri terk etmeleri için Hıristiyanlara süre verir. Bunun ardından, direnenlere karşı sıkı

bir kuşatma ile şehri ele geçirerek bu hasrete son verir. Haçlılar döneminde ne Yahudi ne de Müslüman hiçbir insana Kudüs'te yaşama imkânı tanınmamıştır. İşte Haçlı zihniyetinin tavrı ve Müslüman ordusunun davranışları...

Halen devam eden ikinci ayrılığımız ise 1948 yılında başlar. Osmanlı'nın zayıflamasını fırsat bilen Yahudi kasapları, İngiliz hegemonyası altında Kudüs'te İsrail'i devlet(!) olarak ilan eder. İsrail'i, devlet olarak görmek mümkün değildir. Çünkü kurulduğunda ne toprağı vardır, ne nüfusu. Topraklarını Filistin'li Müslümanları yerlerinden işgalle çıkartarak elde ederler. Nüfusunu ise tüm dünyadan topladıkları Yahudilerle oluştururlar. Yahudiler, yıllarca dünyanın çeşitli yerlerinde "getto"larda yaşamış, Kur'an'ın lanetlediğı bir topluluktur.

Bugün devlet dedikleri de, Müslüman topraklarının içinde kendi oluşturdukları büyük bir "getto"dan ibarettir ancak. Onların Kudüs maceralarının da Haçlılardan geri kalır tarafı yoktur. Birçok Hıristiyan kilisesini tamamen yok etmişler, bazısını tahrip ederek içindeki değerli eşyalara el

koymuşlardır. Yine Zaga'da ki Eski Cami'den de birçok el yazması eseri götürmüşlerdir. İşledikleri cinayetleri saymaya ise ne yürek dayanır ne satırlar yeter. İslam, hâkim olduğu her yere adaletini götürmüş ve sadece Müslümanlara değil tüm inanç mensuplarına, özgürlüğün ne demek olduğunu göstermiştir. Bugün Müslümanları katleden Yahudi kasaplarını ve Hıristiyan Haçlılarını, birbirlerinin katliamlarından yine Müslümanlar kurtarmıştır. Yahudilere, Kudüs'e girmelerini yasaklayan Hıristiyan Roma'ydı. Geri dönmelerini sağlayan ise Müslümanlar. Endülüs soykırımından onları kurtaran yine Müslümanlardı.

Bugün Haçlı-Yahudi işbirliğine rağmen, Kudüs ve Müslümanlar olarak direnmeye devam ediyoruz. Ve bu direnişimiz, Kudüs özgür olana dek devam edecektir. Dün Kudüs'ün düşman elinde olması, nasıl Selahaddin'in uykularını kaçırmışsa, bugün de bizim uykularımızı kaçırmaktadır. Kudüs'le beraber aynı acıyı, bizde yüreklerimizde hissediyoruz. Duamız, bu ayrılığımızın bir an önce son bulması ve özgür Kudüs'le beraber yüreğimizin de özgürlüğüne kavuşmasıdır.ıdır.

Hayat

HANİFE BEYZA BAYRAKÇI

Hayat nedir? Sadece yaşanılarak anlaşılacak, cevabını ise öldüğümüzde alacağımız bir soru bu. Ne garip değil mi? Cevabını ölünce alacağımız bir şey için yaşıyoruz. Hayat; kimileri için aşk, kimileri için hüznün, kimileri için fani, kimileri için ise ölüm korkusu içinde yaşamak. Hayat; Allah'ın bizi imtihan olmamız için gönderdiği bir mekândır. Bu mekânda herkes hayatını, yaşadıklarını ve de kısmen yaşayacaklarını kendi belirler. Hani bir söz vardır: "Her insan kendi kaderini kendi çizer" diye. Bu söze inanmayan çok insan var ama bence inanılması gereken bir şey bu. Çünkü insanlar, gidecekleri yolları kendileri seçerler. Bu hayatta bazı yollar vardır. Bazısı iyiye götürür, bazısı da kötüye. Ve seçtiğimiz yoldan sorumluyuz. İyi ya da kötü sonucuna katlanmalıyız. Kötü yolu seçip de "Ne yapalım, kaderimiz böyleymiş, Rabbim böyle belirlemiş kaderimizi" dersek burada yanılırız. Sen kötü olan yoldan gidip de suçu üstlenmeyip Allah'ın belirlediğini sanmışsan, büyük hata etmişsindir. Çünkü iyi yolu da seçebilirdin. Bunun için suçluyu başka yerde aramamak gerekir.

Hayat bazen çok acımasız oluyor. Gerçekten insanlara çok acı ve ağır şeyler yaşıyor. Bu doğru ama zaten biz bu dünyaya imtihan olmak için gönderilmedik mi? İşte hayatın acımasızlığı, yaşanan kötü şeyler de bir imtihan değil midir? Kesinlikle aldığımız her nefes bizim için bir imtihandır. İmtihanın başı da sabırdır. Sabredersen,

her şey yoluna girer. Ne demişler: "Sabreden derviş muradına ermiş." Sabredersek cenneti kazanırız, sabredersek mükâfatlandırılırız. İmtihanımız ne kadar ağır olursa olsun, hayat ne kadar zor olursa olsun yaşayacağız, sabredeceğiz.

Doğru; hayat bazen çok acıtıyor canımızı. Sanki bile bile yapıyormuş gibi, bizimle inatlaşıyormuş gibi, mutlu etmek yerine canımızı acıtmaya çalışıyor gibi. Hatta hayatın bize garezi var gibi... Ama bunları yaşamadan hayatın anlamı kalmaz. Hayat; acıyla, tatlıyla, iyiyle, kötüyle, neşeyle, kederle, hüznle, mutlulukla çok şey yaşıyor bize. Ama hayat bunlarla güzel, bunlarla daha yaşanılır bir halde. Hayat iki çeşittir. Biri dünya hayatı, diğeri ahiret hayatı. Dünya hayatına bakarsak, hep boş her şeyiyle boş, ama işte imtihan olduğumuz bu yerde bu boşluğa düşmememiz lazım. Eğer düşersek ahiret hayatımız mahvolur. Ahiret hayatı kadar önemli bir hayat yoktur. Orada adalet var, orada ne istersen var. Orada her şey; adalet, hak, hukuk üzerine kurulmuş. Tabi sen dünyada nasıl yaşarsan, orada ki her istediğine erişirsin. İşte hayat, bana göre böyle bir şey. Hayat, bana her şeyiyle güzel ama boş. Nefsimizi bu boşluğa düşürmemek için de iyi terbiye etmemiz lazım. Önemli olan bizim için ahiret. Asıl hayat orda başlıyor. İşte benim hayat anlayışım böyle. Sizin hayat anlayışınız nasıl bilmiyorum. Ama unutmayın bu dünya boş hem de çok boş...

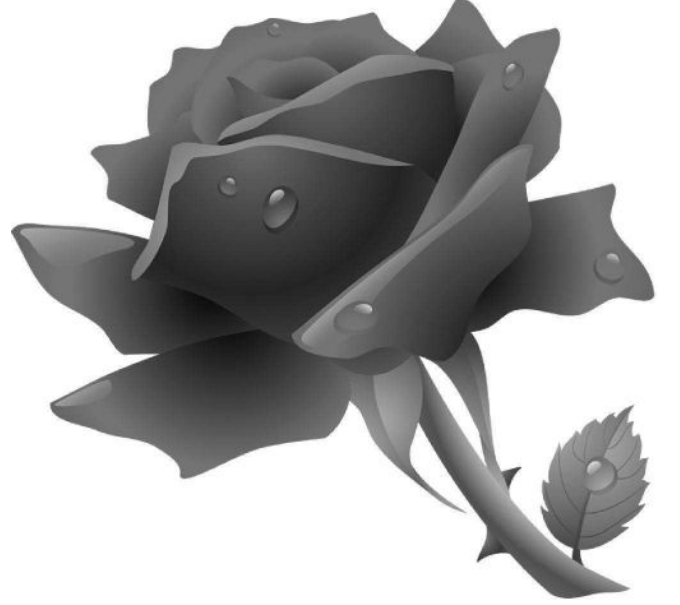

Aşk Dedikleri Şey

MERVE ATEŞ

Gün gelir aşk dedikleri duygu kapını çalar. Fakat sen o kadar savunmasızsındır ki o gelene karşı. Kapın çaldı mı içeri almak zorunda kalırsın. Çünkü ne havadisler verecek merak edersin. Bütün olumsuzluklara rağmen, bütün kötülöklere rağmen kapına geleni çevirmemek için var gücünle tutarsın. Aşık olduğun kişiyi o kadar çok sahiplenirsin ki... Ama bu olayda yeni olduğun için senin gözlerinin içine baktığı an içinde bir volkan patlar ve o sıcaklık senin yanaklarına yansır. Sen o içindeki yanardağı bastırmaya çalışırken karşıdaki aşkın senin utandığını çoktan anlamıştır. Çünkü şu ana kadar hiç bir kızda karşısında otururken utancından yüzü kızarmamıştır. Bunu biraz garipse, fakat bu olay onunda çok hoşuna gider. Kız kaçamak bakışlar atar hep, çünkü karşısındaki aşkı o kadar derin ve içten bakmaktadır ki sanki bir müddet hiç gözlerini ayırmadan aşkının gözüne baksa gözlerinin derinliğinde boğulmaktan korkar. Volkanın patlamasından sonra sana bir titreme gelir. Çünkü her göz göze geldiğinde kalbinden bir şeyler ona doğru akmaktadır. Ona dokunmaya kıyamazsın, onun üzülmesine dayanamazsın, onun dertlerini kendine dert bilirsin. Onu mutlu etmek için türlü şebeklikleri yaparsın. Sadece yüzünde bir hafif tebessüm oluşsun diye. Sen zorlanırsın şebeklik yaparken, fakat onun gözünün içi güldümü bu zorlukların senin için hiçbir önemi yoktur. Sen onu seviyorsundur çünkü. Gözlerinin içine aşkla baktığında içinden bir şeyler kopar her seferinde. Aşk dedikleri budur işte. Kız açısından böyledir. Sonra zamanlar geçer. Günler birbirini kovalar, aşkınız iyice büyür.

Fakat büyürken de duymasını istemediğiniz kişiler duyar. Aşkınız istemeseniz de zarar görür. İki tarafta dıştan gelen tepkilere, etkilere karşı tutarsız kalmamaktır. Ama birbirlerini deli gibi sevmekten de vazgeçmiyorlardır işte. Fakat bunu duyan kızın annesi çok üzülmüştür. Çünkü kızının böyle bir şey yapacağı aklının ucundan bile

geçmemiştir. İki aşık, kızın annesinin üzülmesine dayanamadıkları için ayrılmaya karar verirler. Fakat birbirlerinden bir türlü kopamazlar. Ayrı oldukları günler içerisinde ikisinin de bir yanı eksik gibi kalır. Her ne kadar bunun yanlış bir şey olduğunu bilseler de bir araya gelirler. Ama yine uzun sürmez. Çünkü erkek için bir annenin üzülmesi kadar kötü bir şey yoktur. İkisi de kendini kapana sıkışmış gibi hisseder. Kız ne yapacağını bilemeden sürekli geceleri ağlar. Çünkü bir yanda meleği annesi var, bir yanda kalbinin diğer yarısı var. Kız her ne kadar tamam, bitti dese de her seferinde ona geri döner. Çünkü o yokken boğazında bir düğümleme olur, nefes alamaz... Ne de bu ilişkiye erkek son verir. Çünkü o da böyle yaşayamamaktadır. Bir yandan kızın annesini üzmektedir, bir yandan da kalbinin diğer yarısını üzmektedir.

Ve kızın ondan soğuması için kıza bir oyun oynar. Bir kız arkadaşıyla samimi bir fotoğraf çekip kızın görmesini ister. Yoksa ikisi de bu ilişkiye bir türlü som verememektedir. Kızın kendinden nefret etmesi ve bu ilişkiyi tümünden bitirmesi için yapar.

Çünkü onunda dayanacak takati kalmamıştır. Kız fotoğrafı görünce yıkılır. Ondan nefret edip etmemekte çok düşünür. Ve zamana bırakmaya karar verir. Çünkü konuşurken birbirlerine “Bitti. Sen yoluna, ben yoluma.” demişlerdi.

Günler geçerken bir arkadaş ortamı sayesinde erkekle kız bir araya gelir. Kız ne yapacağını şaşırmıştır. Onu görmediğinden dolayı özlemiştir ama kalbi çok kırık olduğundan dolayı ona bakmamak için kendini zorlar. Sonra erkek yanına gelir ve “benden nefret ediyor musun?” diye sorar. Kız “bu saatten sonra ne fark eder ki” der. Ama bunu söylerken de canından can gider aslında. Ama belli etmemeye çalışır. Sonra erkek der ki; “eğer benden nefret ediyorsan sana bir açıklama yapacağım” der. Kız da merakından dolayı zorlanarak da olsa “evet, senden nefret ediyorum” der. Erkek der ki “tamam, ben bunun için yapmıştım bunu zaten. Çünkü senle beraber olsam sen üzülürsün, annen üzülüyor. Ben seni çok seviyorum, hala da deli gibi seviyorum ama senin de üzülme katlanamıyorum. İki gün üzülürsün üçüncü gün unutursun beni, unut beni.” Kız insanların içinde ağlamamak için kendini zor tutar, sadece dinler.” O zaman benim senden nefret etmemi, seni kötü biri olduğumu bilmemi istiyorsan, neden bana bu açıklamaları yapıyorsun, bırak senden nefret edeyim” der. Erkek de ”dayanamıyorum çünkü her gece seni üzdüğümü düşündükçe kalbim sıkışıyor” der. Kız da “artık bir önemi kalmadı, bitirdik işte, istediğin oldu” der. Ama bunu söylerken canından can kopar. Ve konuşma orda biter.

Sonra günler günleri kovalarken kız aşık olduğu erkeğin başka biriyle sevgili olduğunu duyar ve yıkılır. Çünkü artık sevdiği adam ondan başkasının elini tutacaktır ve ondan başkasının gözlerinin içine aşkla bakacaktır. Kız o andan itibaren bir daha toparlanamaz ve AŞKA OLAN İNANCI KALMAMIŞTIR! Ama erkek de biliyordur bir daha böyle kimseye aşık olamayacağını ve kimse için kalbinin bu kadar deli gibi atamayacağını...

Eş

PEMBE NUR PINAR

Sizler nasılsanız eşleriniz de öyledir. Allah (cc) herkese kendi gibi bir eş nasip eder. Nasıl bir eş aradığınızı düşündüğünüzde önce aynaya bakmanız yeterli olacaktır, düşüncenize cevap bulmak için. Ama evlenmek ve eş secimi nasiptir. At ve avrat yiğidin nasibine diye atasözü bile söylenmiş. Nasipten öteye bir adım bile geçilmiyor.

Nasipte ne varsa odur yaşayacağınız ve yapacağınız. Nasibiniz kimine göre iyidir, kimine göre kötü ama yapılması gereken tek şey vardır, şükürdür. Şükür gerek. Kimi zaman olanlara takatin kalmasa bile şükür gerek. Eş bizlere verilen en güzel nimetlerdendir belkide. Canındır senin, cananıdır. İçinde sen varsındır, anıların vardır. Onun imanından nasiplenebilirsen ne mutlu sana. Elhamdülillah, bizleri Müslüman aileden dünyaya getiren Allah'a şükürler olsun. Aşka, sevgiye sahip yaratan rabbimize şükürler olsun. Aşk vardır her kalpte, kimisi beşeri kimisi ilahi. Lakin beşeri aşkı yaşamadan ilahi aşka ulaşmak ne mümkün.

Bülbül güle, kelebek kandile, Züleyha Yusuf'a. Her biri acıyı sever, sonunda ulaşırlarmış dilediklerine. Evet, hem de aşkların en güzeline. Okumak gerek tabiatı, insanları, duyguları. Sevgi ile ,keşif ile, ders ile. Allah'ın ilk emri ile okumak gerek. Anlamak gerek, düşünmek gerek. Bütün varlıkta Allah'ı görmek her yiğidin harcı değildir. Allah ile olduktan sonra ölüm de ömür de hoştur. Sevgi paylaşınca çoğalır, ne iyidir hayat arkadaşınla mesut olmak. Ne diyordu Hz. Mevlana: "Ömründen nasibin, kendini sevgiliden mesut bulduğun andan ibarettir." Ölümden önce uyanmakta var; dileyene acı, dileyene tatlı, ömrünü nasıl geçirdiğine bağlı.

Arzuhal

HÜMEYRA RENGİBEYAZ

Hayatın zor olduğunu herkes biliyor. Ama bence bunu bilmek önemli değil. Bilinmesi gereken, bize bu hayatta kim yardımcı olacak. Evet, Yusuf değiliz kuyuda, ateşlere atılmadık İbrahim gibi, Eyüp sabrımız da yok, Yakup gibi ağlamadı hiçbirimiz, balık yutmadı, taşlanmadık da... Ama hayat zor diyoruz her defasında. Bence bunun sebebi ise gerçek aşkı, gerçek sevgiyi, gerçek dostu bilmediğimizden. Bizi yaratanı unuttuğumuz için, neden yaratıldığımızı unuttuğumuz için...

Hayat zor ve hatta sıkıcı geliyor. Hâlbuki işin sırrı "TUT ELLERİMDEN ALLAHIM" demekle başlıyor. Yoksa o kadar sıkıntıya peygamberler nasıl dayansın? Biz yardım istedik de Allah bizi ne zaman geri çevirdi?

Kur'an'ı Kerim'de de geçmektedir. Allah sizin en büyük yardımcınız buyrulmaktadır. Yardıma çağırmak için de gönül kapılarını açman, ellerini havaya kaldırman gerekir. "RABBİM" diye seslenmen gerekir. "BENİ BIRAKMA BANA" demen gerekir. Hatta içinden ne geliyorsa söyle. Çünkü seni O'ndan başkası anlamaz ve önem vermez. Daralıyor musun? Sadece bir kelime söyle: HASBUNALLAH. Allah kuluna zulmetmez. Hatta hayatın zorlukları karşısında hep kolaylık gösterir. Buna İnşirah suresi şahittir. İnsan, sevgi ile yaşadığı içinde de hep arayıştadır. Sürekli aşkı arar. Aşk hep vardı da, biz onu insanlarda aradık. Aşkın yaşı yoktur, ama zamanı vardır.5 vakit... Namaz Rabbine en yakın olduğun yerdir. Namaz

buluşmadır. Dünya imtihan yeridir. Ve biz, öyle bir imtihandayız ki, kitap açıp bakmak serbest(Kuran-ı Kerim). Hiçbir öğretmen sınav anında, kitap açtırmayı bırakın baktırmaz bile. Ama Allah yüksek alalım diye peygamberler, kitaplar gönderdi.

Evimize misafir gelirken, nasıl hazırlık yapıyorsak, pastalar, börekler yapıyorsak, hatta evi temizliyorsak Allah'ta insanları yaratırken dünyayı da öyle hazırlamıştır. Toprağı altına, gökyüzünü tabaka tabaka üstüne, hayvanları emrine, ateşi, suyu her şeyi sana faydalı olsun diye var ediyorsa bil ki; "Kulum, burada misafirsin" mesajını vermektedir. Senin için asıl nimetler cennettedir. Her güzelliğinde bir zorluğu vardır. Zor diyorsan, zor olacak ki imtihan olsun. Sen görevini yap ve "LA YUKELLİFULLAH" de. Ve bil ki hiçbir şeyin, hiçbir şeye yetmediği yerde

Allah her şeye yeter. Sen Rabbine aşkla bağlan ki her sıkıntı aşka dönüşsün. Zora düştüğün zaman; "Allah'ım büyük bir problemim var" deme. Tam aksine; "Ey problemim, benim büyük bir Rabbim var" de. Çünkü Allah'ın "Kün fe yekûn" demesi yeterlidir. Her şeyi Rabbinden iste. Verirse yüceliğidir, vermezse imtihanıdır. Allah bir kapıyı kaparsa, bin kapıyı açar. Ve şu ayeti asla unutma: "Beni yaratan elbette yolunu göstermiştir." (ŞUARA 78) Sen nerede olursan ol, Allah seninle beraberdir. Allah'tan başka kapın yoktur. En büyük özgürlük ise, Allah'a köle olmaktır.

Hız. Ömer; "Allah'ı anın O'nun anmak şifadır." buyurmuştur. En büyük zenginlik ise Allah'a olan aşktır. Allah'ta zenginlik sahibidir. Yani insanlardan bir şey isteme ki, insanlar seni sevsin. Allah'tan iste ki Allah seni sevsin. Hey şeyi Allah'tan beklemeli. Çünkü O bizi boş yere bekletmez. Ateş İbrahim'i yakmadı, bıçak İsmail'i kesmedi, deniz Musa'yı boğmadı, balık Yunus'u yemedi. De ki, bize

Allah'ın yazdığından başkası isabet etmez. Hayatında Allah varsa mutlu olabilirsiniz. Gönül dünyanda Allah'ı bulduysan, ölüm de güzeldir, ömür de. Düşünsene, sevmek bu kadar güzelse, kim bilir sevmeyi yaratan ne kadar güzeldir. Unutma! Allah inananların dostudur. Onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır.

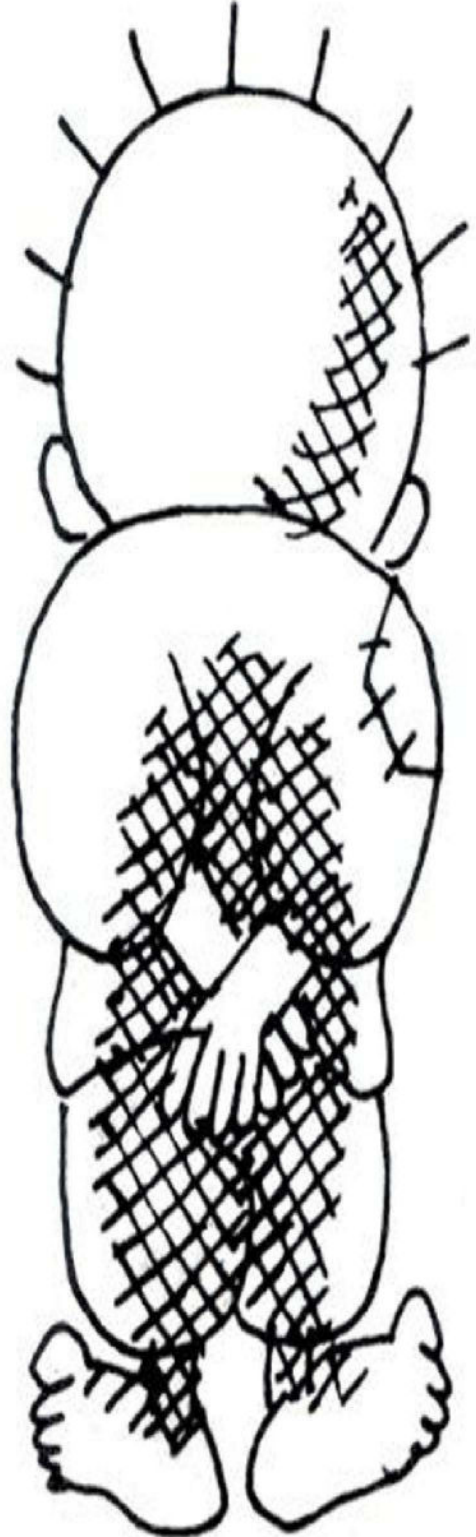
Unutma! Allah isteyince kuşlar filleri yener.

Unutma! Dua Allah'la konuşmadır. Dua, Kulun derdini Allah'a bildirmesi değil, o derdin dermanının ancak Allah olduğunu bilmesidir. Unutma! Tevekkül edene Allah kâfidir. Allah'la olursan yurdun cennettir. Cennetin anahtarı ise namazdır. Allah namaz dışında başımızı öne eğdirmesin. Hz. Meryem'in iffeti, Hz. Fatıma'nın ahlakı, Hz. Hacer'in teslimiyeti, Hz. Sümeyye'nin şehadeti gibi inananlardan olmamızı nasip eylesin.

Ağlayabilmek

SALİH TORUN

sorma bana neden yazdığımı
ufukta bir ülke,
karanlığın sonunda bir ışık var,
kalemler var,
hakkın haklının yanında mücadele eden,
beni sorgulama,
büyük bir hata olur çünkü bu,
bir kalem ordusu var
özgürlüğe doğru koşan
bir nefes olmak istiyorum..
ya da bir nefes..
özgürlüğe çıkan merdivenlerde bir basamak,
ona doğru giden yolda bir kaldırım taşı,
yada özgürlük meşalesinde bir kıvılcım,
anlamıyorsun değil mi..
dinle o zaman beni can kulağınla
kendi gözlerinle gör beni
ve kendi kulaklarınla duy
hep çarpıtıldı sözlerimiz
esir edildi kalemlerimiz
kelepçeler vuruldu kalem tutan ellerimize
fikirlerimiz zindanlara hapsedildi
kendi ülkemizde
sen beni kendin gibi dinle
mecalin kalırsa
ondan sonra sor neden yazdığımı,
filistin de bir taş olmak için
çeçenya a bir siper
kabil de öldürülen okul çocuklarının yerine vurulmak
gazze plajında cansız kalmak için
urumçiden haykırılan seslere kulak vermek için
bir dost muhabbetinde kenarda bir fincan olmak için,
ağlayan gözlerde bir damla yaş olup akmak
fikir çağlayanlarında suya berraklık katmak için
belki de kuruyan gözlerime inatla
ağlayabilmek için,
kimsesizlere dost olmak
bir nebze huzurla ölmek için
mezarımda kendime fatiha okumak için,
iyisi mi sen bana sorma,sorgulama beni
yazdıklarımın anla
senin için sana yazılmış mektuplarımdan çöz beni
anlayamazsan hala
boşver o zaman
çünkü ağlayamazsın sen
anlayamadıysan hala dertlerimi
yaşayamazsın benimle
ortak olamazsın çilelerime
ve sonunda ölemezsin benimle
çünkü sen yaşamamışsın zaten.

Filistinli Çocuk

HÜSNİYE YALMAN

Anne, baba diye ağlıyor çocuk,
Sessiz kalmış korkudan.
Yalvarma onlara, yine de götürürler seni.
Korkma dua et Allah'a.

Rüyasında da onlar var, gerçekte de.
Bombalıyorlar her yeri sessizce.
Analar, bacılar ağlıyor.
Korkma karşlarına çık sadece.

Çocuklar taş atıyor onlara.
Koşarken yakalanıyorlar bombaya.
Vücutları kanlar içinde.
Yine de şükrediyorlar Yaradan'a.

Ah mahzun yüreği dağ gibi olan,
Silahlara başkaldıran,
Beyaz güller gibi solan,
Memleketinde hapis yaşayan,
BU, FİLİSTİNİ ÇOCUK.

Çanakkalem

AYŞEGÜL SELVİ

Otuz bin askeriyle,
Savaştlar o dağlarda.
Bir gün aç, bir gün susuz kaldılar.
Çalıştlar çabaladılar,
Bayrağımızı dimdik göklerde tutular.
Şehitlerimiz ölmedi, inanın sağdırlar.
Savaşın her anında her an Allah' a sığındılar.
Çanakkale'yi anınca,
Hep analar ağladılar,

Çünkü yüreği yaralıdırlar.
Askerimiz inançlı,
Yurdunu vermeyecek.
Kanları oluk oluk aksa da,
Bin canı olsa verecek.
Zaferimiz kutlu olsun!
Şehitlerin cennette mekânları olsun.
Evladıyız bir ananın bir babanın.
Çanakkale'de binlerce kefensiz yatanın.

Fakirlikle kurduk, bu güzel vatani.
İzin vermeyeceğiz, düşmanla bir adım atanı.
Unutmayız onları, unutulur mu ki hiç?
Bizim için savaşı...
Karar alınmıştı o gün,
Karanlık bitecekti.

Çanakkale zaferiyle düşmanlar serilecekti.
Bayrağımızın rengini kanlarıyla verdiler.
Onun hatırası, bize armağan ettiler.
Top,tüfek...savaştlar hepsi el ele...
Şehitlere borcumuz,
Bir fatiha yolla.

Acı

GAMZE ALTUNER

Geçmişe bakıyorum da düşüncelerim eskiye göre ne kadar değişmiş. Evlilik mükemmel bir şeyken benim için, şimdi yapılan evlilikleri bitiriyorum, ne garip...

Annemle babam mutlu bir evlilik yapmışlardı. Annemle babam tartışarlardı ama babamın anneme bir kez bile el kaldırdığını görmedim. Babam iyi bir adamdı, ama yine de anlaşılamıyorduk. Lise yıllarımda sırf annemle babamı ayırabilmek için boşanma avukatı olmaya karar verdim. Sanırım şu an avukat olmayı babama borçluyum. Babam beni seviyordu her ne kadar bunu dile getirmemiş olsa da hissedebiliyorum. Her neyse...

Geçenlerde bir dava geldi, ama bu sefer ki başkaydı. Sırf bu yüzden kabul ettim. Bu çiftin sadece bir çocuğu vardı. İşin garip tarafı kız tıpkı ben. Ona bakınca kendi gençliğimi hatırladım. Annesiyle babasının ayrılmasına dünden razı. Oysa ki ben onun yaşlarında böyle bir şey istediğim için çok pişmanım. Zeynep hanımın davayı açma sebebi geçimsizlik, Ahmet bey onu dinlemiyor ve sürekli ödeyemeyeceği borçlar alıyordu. Zeynep Hanım bu evlilikten çok yıpranmış. Kızınında bu yüzden hayatının mahvolduğunu, kızının daha çok yıpranmaması için boşanmak istediğini söyledi.

Zeynep hanımdan sonra Dilek ile konuştum. Asi, hırçın, herkesten ve her şeyden nefret eden bir kızdı. Onun boşanma konusunda ne düşündüğünü sordum:

“-O adamdan boşanmalı!” dedi.

Bu tepkisine çok şaşırdım. Acaba bu nefretinin sebebi neydi?

Ahmet Bey aslında eşini ve çocuğunu seviyordu. Tek sorunu bunu onlara yansıtamamıştı. Terzilik onun için vazgeçilmezdi. Vazgeçemediği tek şey bile denebilirdi. Bu sektör üzerine uğraşmış, başarılı olamamış ve ödeyemeyeceği borçlar almıştı.

Bana eşiyile bir uzlaşma sağlanıp sağlanamayacağını sordu. Elimden geleni yapacağımı söyledim. Gerçekten de bu dava benim için başka bir boyut almıştı. Ama kararım kesindi. Onları ayırmak yerine birleştirmekti.

Yorucu bir günün ardından arabama binip yol almaya başladım. Yarım saatlik yol boyunca hep aynı konuyu düşündüm. Radyoda çalan müziği bile anımsayamıyorum. Otoparkta karşılaştığım yan komşum Necla hanımın nasılsın sorusunu bile sesini yükseltince duyabildim. O kadar dalgındım ki... Eve girip çantamı masanın üzerine koydum. Sonra mutfaktan bir kahve alıp çalışma odama geçtim. Olanları, müvekkilimin bana sunduğu gerekçeleri düşündüm ama Zeynep hanımın ayrılmasının tek sebebi bu olamazdı. Kesin gözden kaçırdığım ya da benden saklanan bir şeyler olmalıydı. Dava dosyasını karıştırmaya başladım. Hepsini tek tek gözden geçirdim ama nafile. Olağanüstü hiçbir şey yoktu. Aile sakın, kendi halinde. Peki ya akrabaları, acaba onlarla ilgili bir sorun mu vardı? Yarın ilk işim müvekkilimin ve eşinin ailelerini araştırmaktı. Başımın belaya gireceğini bilmeden dosyaları kapatıp televizyonun karşısına geçtim.

Sabah hemen giyinip arabayla yola çıktım. Büroya girer girmez bilgisayardan ailenin geçmişine, karıştıkları bir olay olup olmadığına baktım. Kayıtlı olan hiçbir suç yoktu ama kesin bir şeyler olmalı. Zeynep hanımı aradım. Görüşebilir miyiz diye sordum. Saat iki gibi büroya gelebileceğini söyledi. Merakla Zeynep hanımın gelmesini beklerken birden içeriye kim olduklarını bilmediğim birkaç adam girdi. Hepsinin silahı vardı. İçlerinden biri bana doğru geldi. Silahını bana doğrulttuğu sırada neler olduğuna anlam veremedim. Sanırım bugün ölecektim.

Çocuk ve Peygamber

TUĞBA NUR ZEYTİN

Bir varmış, bir yokmuş, Allah'ın kulu çokmuş, Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde develer tellal iken, pireler berber iken, ben annemin beşiğini tıngır mıngır salları iken, aksaka, sarı sakal, berber elinden çıkmış, kırkılmış yok sakal. Kasap olsam sallayamam satır, nalbant olsam nallayamam katır, hamama girsem sorarım natır, neden olan bilmez ahbab hatır, Dereden geldim, sandığa girdim. Bir de ne göreyim köşede bir hanım oturuyor. Şöyle ettim, böyle ettim, yüzüne baktım, hanım yerinden kalktı. Çıktık birlikte yola, ne sağa baktık ne sola, gide gide kaf dağının arkasına geldik ki ne ileri gidilir ne geri,

Sana bir masal söyleyeyim gel beri; Enes adında yaramaz bir çocuk varmış. Enes, Muhammed adında çok güzel bir insanın yanında kalıyormuş. Ama yaptığı yaramazlıklarla meşhurmüş. Muhammed, bir gün Enes'e para verip pazara göndermiş. Enes gitmiş, ama bir türlü gelmek bilmemiş. Dışarı çıkıp Enes'i aramaya başlamış. Enes'i arkadaşlarıyla oynarken bulmuş. Muhammed, Enes'in başını okşayarak "Enes

söylediğim yere gittin mi?" diye sormuş. Enes, hemen koşarak "Şimdi gidiyorum" demiş. Yapması gereken işleri hep geç yaparmış ama Muhammed ona hiç kızmamış. Enes, Muhammed'in yanında on sene kalmış. Ondan ilim, irfan öğrenmiş. Bir gün Muhammed vefat etmiş. İnsanlar Enes'ten kendilerine Muhammed'i anlatmalarını istiyorlarmış. Muhammed insanlar arasında en güzel ahlaka sahipmiş. İnsanlar rencide edecek şekilde konuşmamış. Tebessüm edermiş. Sesini yükseltmemiş. Bir şey anlatırken akılda kalması için iki üç kere tekrar edermiş. Şefkat sahibiymiş. Sabırla çalışır, olumlu düşünürmüş. Az yermiş fazla uyumazmış. Herkes Muhammed'in davranışlarına hayranmış. Enes de: "Hiçbir gün bana "of" bile demedi. Yaptığım bir şeyi "niçin yaptın?" yapmadığım bir şeyi de "niçin yapmadın" demedi, diye anlatıyormuş. Enes'te, herkes gibi Muhammed'i çok seviyormuş. Onun terinin kokusundan da daha güzel ne misk ne de güzel koku koklamadığını söylüyormuş. İnsanlar Enes'e imanın tadıyla ilgili Muhammed'den bir şey duyup

duymadıklarını sormuşlar. Enes'te sevinçle bir şeyler duyduğunu söylemiş. Allah ve Resulünü herkesten çok seven, bir kimseyi yalnız Allah için seven, bir kişi küfürden ve inkârdan kurtulduktan sonra, inkâra dönmeyi ateşe atılacakmış gibi kötü görenler imanın gerçek tadını alacaklarmış demiş. Ayrıca Enes, çevresine güven vermeyen kimsenin imanının yok olduğunu, sözünde durmayanın ise dini olmadığını, duyduğunu söylemiş. O dönemlerde yolculuk yaygın olduğu için Enes'in aklına bir söz daha gelmiş. Enes Muhammed'din "Kim bir ilim tahsili için yola çıkarsa o, dönünceye kadar Allah yolundadır," dediğini söylemiş. İnsanlar artık yolculuklarını, ilim için yapmaya başlamışlar.

Muhammed bir keresinde de "Yeryüzündeki âlimler gökteki yıldızlara benzer. Kara ve denizin karanlıklarında o yıldızların ışığında yürünür," demiş. İnsanlar ilime daha çok önem vermeye başlamış. Çünkü ilim mümin için vazgeçilmezmiş. Enes bir gün yolda yürürken, insanların kavga ettiklerini görmüş. "Muhammed, kolaylaştırınız,

zorlaştırmayınız; müjdeleyiniz, nefret ettirmeyiniz dedi" deyip kavgayı ayırmış. Enes her gün insanlara bir şeyler hatırlatıyormuş. Muhammed böyle dedi deyip onları uyarıyormuş. Sadakanın Rabbin öfkesini söndürdüğünü, kötü ölüme engel olduğunu anlatıyormuş. Muhammed'in bir keresinde de dağlardan güçlü demir var, demirden güçlü ateş var, ateşten güçlü su var, sudan güçlü rüzgâr var, rüzgârdan güçlü sağ elinin verdiğini sol elinden gizleyen âdemoğlu var dediğini duymuş. Enes, bu yüzden sadakaya çok önem veriyormuş. Cennet yolunun insanın hoşlanmayacağı zorluklarla dolu olduğunu, cehennem ise insana çekici gelen şeylerle dolu olduklarını biliyorlarmış. Ama her insanın hata edebileceğini, hata edenlerinde en hayırlısının tövbe edenlerin olduğunu da biliyorlarmış. Enes ve insanlar Muhammed'i çok özölüyorlarmış. O öldüğünde hepsi çok üzölmüş. Ama Enes üzölmemeleri gerektiğini, çünkü Muhammed'den bir söz daha duyduğunu söylemiş. "Kişi sevdiğiyle beraberdir."

Vuslat ve Hüzün

MUHAMMED FATİH DOĞAN

Sıcak bir yaz günüydü. Yeryüzü su hasretiyle yanıp tutuşuyordu. Yağmur duasına çıkan insanlardan tut, serinlemek için su arayan arılara kadar tüm canlıların suyun özlemini yüreklerinde hissettikleri boğulayıcı bir yaz günüydü. Kurumaya yüz tutmuş bitkiler, oyuncağını kaybetmiş çocuk edasıyla boyunlarını bükerek susuzluğun verdiği ıstıرابı dışarı yansıtıyorlardı. Mutluluğun, sevginin, başarının sembolü olan çiçekler dahi insanlara küsmüşçesine güzelliklerini saklıyordu. Ablasıyla birlikte ektiği çiçeklerin dargınlığını fark eden Yusuf, her zamanki gibi onları sulamak istedi. Ablasını hatırlattığından çiçeklerle derin bir muhabbet içindeydi. Kendi cinsindenmiş gibi onlarla gülüyor, eğleniyordu. Hiç kimsenin sulaması için üzerine baskı oluşturmamasına rağmen o, bunu büyük bir zevkle yapıyordu. Çünkü biliyordu ki çiçekler susuz kaldığı zaman, birkaç hafta önce hayata veda eden ablasının kemikleri sızlayacaktı. O, bunu göze alamazdı. Trafik kazasında kaybettiği ablasının boşluğunu onun hatıraları ile doldurma arayışı içindeydi sürekli. İçinde matem havası esiyordu. Yüreğinin derinliklerinden gelen abla özlemi dayanılır gibi değildi.

Başı dönüyordu. Sıcaktan mıdır nedir, bir türlü anlayamıyordu. Üzerini yorgan gibi kaplayan

halsizlik de eklenince ne yapacağını bilemedi. Eve yöneldi. Tıpkı yürümesini beceremeyen, daha ayakta durabilmeyi yeni öğrenen çocuklar gibi, öne arkaya yıkıla yıkıla acılarını iç dünyasına sindire sindire ilerliyordu. Güçlkle sürüklediği ayakları sert bir zemine takılınca kendini yerde buldu. Çatlak dudaklarının arasından beliren cılız bir ses güçlükle çıkabildi:

- Anneee...

Annesi Fatma Hanım süratle oğlunun yanına gelirken arkasına ev halkını da takmıştı. Herkes Yusuf'un başına toplanmıştı. Acı dolu feryatlar etrafı inletirken Yusuf ancak kendine gelebildi. Baba Ali Bey oğlunu alarak hastaneye götürdü. Doktorlar, biraz dinlendirdikten sonra muayenehaneye aldılar. Ancak muayenenin süresi biraz uzayınca Ali Bey'i bir sıkıntı bastı. Neyse ki birazdan muayenenin bittiği haberi geldi de soluğu doktorun yanında aldı. Yusuf'un durumunu, muayeneyi bizzat kendisi yapan doktordan öğrendi. Kalbin pompaladığı kanı vücudun her tarafına iletmekle görevli olan ana damar işlevsizdi. Onun görevini hiçbir insanda bulunmayan küçük bir damar yerine getiriyordu ki onun da bünyesi büyüdükçe yetersiz kalacağı muhakkaktı. Ameliyat kaçınılmazdı. Ancak söz konusu ameliyat kalbin

ana damarı ile ilgili olunca doktorlar korkmuyor değillerdi. İyileşme ihtimali elbette vardı fakat bunun ölüm riskinden daha fazla olmadığı çok iyi biliniyordu. Ali Bey oğlunun ani rahatsızlığının sebebini öğrenince sinesinde çığ gibi büyüyen evlat acısı, kenetlenen dişlerinin arasından lav gibi taşı:

- Yusufum...

Biricik kızını kaybedeli henüz iki hafta olmuştu. Bir başka evlat acısına dayanacak ne yüreği vardı ne mecali. Gözyaşları gömleğini ıslatmıştı. Uzun boylu incecik yüzü bu üzüntüye dayanamamıştı. Sanki yıkılmıştı.

Esmerliđi siyaha dönüşmüştü. Bu sıkıntıya katlanmak elbette zordu. Bu evlat acısıydı. Evlat acısına nasıl katlanılabilirdi? Cılız bir hareketle kolunu kaldırıp, titrek parmaklarıyla gözlerinden süzülen yaşları sildi. Suyu çekilen boğazını ıslatabilmek için yutkundu, nefesi tıkanmıştı. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi irildi irildi... Yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu hissedince hastane bahçesine yöneldi. Yenilmez acıların arasında kendini düşünmeye sevk etmişti. İki hafta önce toprağa teslim ettiği kızını düşünüyordu. Kızı için habersizce gelen, oğlu için de kapıyı tıklatan ölüme kapıyı açmama lüksünün olmayışını düşünüyordu. Bunları düşündükçe çenesi, elleri titredi. Gözbebeklerindeki pırıltıları dahi titredi. Ağlamaklı olmuştu. Yüzünün derileri üzüntüsünden kırış kırış oldu. Sonu gelmez düşüncelerin arasından sıyrılarak bir şeyler yapmalıydı. Göz göre göre yavrusunun ölümünü bekleyemezdi. Ama şu bir gerçektir ki çaresizdi. Bu çaresizlik karşısında ise bitkindi. Acınılacak bir hali vardı. Doktorların verdiği o küçük umut ise ayakta kalmak için en büyük sermayesiydi.

Doktorların yanına gidip ameliyat için gün belirledikten sonra Yusuf'u alıp evin yolunu tuttular.

Babasının durgunluğunu fark eden Yusuf, meraklı bakışlarına cevap bulamayınca susmayı tercih etti. Oğlunu eve bırakınca, olumsuz havayı sezen hanımına da bir şey demeden iş yerine gitti. İşe yeni başlayan acemi işçilerin beceriksizliğini yılların ustası Ali Bey'de görmek mümkündü o gün. Ali Bey defalarca saate baktı. Akrep ile yelkovan sırtlarında tonlarca yük varmışçasına çok yavaş ilerliyorlardı.

Ali Bey akşam eve aç gelmişti. Yemek istemeden, gözlerinin içine bakarak ümitsizlik düğümünü çözmeye çalışan hanımını durumdan haberdar ederek geldiği yollardan geriye dönüp karanlıkların arasından yıldırım gibi akıp kayboldu. Söylediđi son cümle evin içinde fırtına gibi esmişti:

- Yusuf elden gidiyor.

Bu ses yığınları evin içinde sürekli yankılandı. Yankılandıkça uzun yollar kat etmişçesine acı acı, yorgun yorgun gelerek Fatma Hanım'ın kulağında bitti. Kan beynine sıçramıştı. Neye uğradığını bilemedi. Oturmuyordu. Düşünüyordu. Acı bir gerçeğin suratını kamçılayışından sonra ne düşünebilirdi ki? Sanki bir nefeste, son aylarda yaşadığı acıları şeritleştirip, gözlerinin önünden geçirmeye çalıştı. Elinden uçup giden kızına mı

yansındı, yoksa gitmek için gün sayan Yusuf'una mı? Ağlamak istiyordu Fatma Hanım. Öyle ya çaresiz kaldığı zamanlar en çıkar yol ağlamaktı belki de. Ağlamaya hazır bir çocuk edasıyla gözleri dolmuştu. Az sonra yüreğinde gök gürlemesine benzeyen bir çarpışmalar, kıpırdanışlar oldu. Akabinde ise gelen gözyaşları... Önüne geçmeye çalıştı ama yapamadı, kendini tutamadı. Hıçkırığa hıçkırığa, titreye titreye ağlıyordu. Bağrından kopup gelerek, uzun yollar kat etmiş, yorgun yorgun, sarsıla çarpışa, sicim sicim akan gözyaşları yanaklarından süzülerek bağrına sızıyordu. Birazdan, hıçkırık sesini duyan Yusuf'un telaşlanarak yanına sokulduğunu fark etti. Dişlerini sık sık hıçkırıklarını boğmaya çalışırken, gözlerindeki nemleri silip, tebessümlerle ayrı bir havaya girmek için gayret etti. Oğluna hasretle baktı. Bir şeyler demek istiyordu ama hislerin, tavırların ve arzuların katıksız olarak izahı mümkün değildi. Birbirlerine derin

bir muhabbetle sarıldılar. Hayat denilen yokuşu birlikte tırmanacak, yaşamak denilen kavgayı beraberce sürdüreceklerdi. Gönüllerinin başından kopan duygular hep böyle filizlendi. Yapmacıktan uzak ve samimi...

Ali Bey ameliyat hazırlıklarını bitirdikten birkaç gün sonra Yusuf'un bıçak altına yatacağı gün ve saat gelip çatmıştı. Ameliyathanenin kapısı önündeydiler. Baba, anne ve oğul... Anne ve baba sıkıntı içindeydiler. Baba dudaklarını kemirerek ameliyathaneye giden yavrusunun arkasından bakakalmıştı, onu Azrail'le buluşmaya gönderiyormuşçasına... Anne ise ıslak gözlerle taş gibi kıpırtısız duruyordu; öyle ki hayatta olduğunun tek belirtisi gözünden akan yaşlardı.

Ameliyat başlayalı, akrep yarım tur dönmüştü. Beklemek bir ömür olmuştu. Akitacak gözyaşı, ayakta duracak mecal kalmamıştı. Ali Bey ameliyathane kapısına dikmişti gözlerini. Ameliyathane kapısının yorgun ellerle yavaşça

açıldığını fark edemeyişinden bir şeyler düşündüğü seziliyordu. Yanı başındaki hanımının bir anda artan hıçkırıklarını duyamayacak kadar uzaklara gitmişti anlaşılın. Ali Bey Yusuf'un doğduğu günde, kendilerince kutladıkları o bayram gününde idi. Dertten uzak, kederden arınmış yüreğinin; gökyüzünde özgürce süzülen kuşlara özendiği o günde...

Güzelliği ve ahlakı Yusuf Peygamber'e benzesin diye, oğluna O'nun ismini verdiği günü düşünüyordu. Yusuf Peygamber'in babası gibi bağrına kanlı gömlek basmamak için oğlunu uzaklara göndermediği günleri düşünüyordu. Oğlunu Azrail'le buluşmaya kendi eli ile göndereceğinden habersiz huzur dolu günleri düşünüyordu. Yusuf'un Dünya'ya "merhaba" dediği o bayram gününden, "elveda" dediği bu vuslat gününe kadar hep düşündü, düşündü... Ta ki yavrusunun ameliyathane kapısından cansız bedeninin çıktığı ana kadar...

Öğüt

HAİFE AK

Perşembe günü, öğleden sonra, yanlış hatırlamıyorsam saat üç buçuk suları eve geldim, kapıyı çalıyorum ama kimse açmıyor. İki kez çaldıktan sonra baktım bir karşılık yok. Çantadan anahtarımı bulup açtım kapıyı. Yine aynı manzara, annemle bizim ufaklık evde koşuşturuyor. Annemin yüzü kıpkırmızı olmuş, Ravza'nın peşinden koşuyor. Bizim kız, evin en küçüğü; ver, dur, sustan hiç anlamıyor. Aldım karşıma başladım anlatmaya.

Bir varmış, bir yokmuş. Allah'ın kulu çokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, deve tellal iken, pire berber iken, ben annemin beşiğini tıngır mıngır salları iken, dereden geldim, sandığa girdim, bir de ne göreyim, köşede bir hanım oturuyor. Şöyle ettim, böyle ettim, yüzüne baktım, hanım yerinden kalktı, çıktık birlikte yola. Ne sağa baktık ne sola. Git gide kaf dağının arkasına geldik ki ne ileri gidilir ne geri. Sana bir masal söyleyeyim dedi, gel beri.

-Abi ne masalı bu yine, kurt kızı yiyecek sonra avcımı gelecek?

-“ İster kurt kızı yesin, isterse kız kurdu yesin. Otur dinle artık, peşinden koşturduğun yetmedi mi? Yakup! Şu elmayı da al oğlum, anlatırken yedirsin” dedi annem. Bir iç çektim (şu kadınların büyüğü de küçüğü de hiç susmuyor) ve masalı anlatmaya başladım.

Havaların en sıcak olduğu aylar, yaz meyveleri olmaya başladı. Sıcak havalar, soğuk içecekler, serin yaz meyveleri derken iblisin işi kolaylaştı. Kandırdı yıldızlardan birkaçını. Dünya bütün güzelliğini döktü ortaya. Sonsuz nimet ve rahatlığı serdi önlerine. Bir imtihan sebebi çıktı ortaya. Bütün bunlar dururken, bunları bırakıp çok çetin ve günlerce sürecektir uzun bir yolculuk için hazırlanıyordu Allah Resulü ve ashabı. Ne zor imtihandır insanın nefsiyle savaşması. Anlatacağım yıldız; Ka'b bin Malik. Nimetlerinden bahsederken bile özendiklerimize yenik düştü. Sonra pişman oldu, günlerce ağladı, af diledi, sabretti. Karşılığını aldı elbet ama bu kolay olmadı.

-Abi, dediklerini anlamıyorum. Açık açık anlatsana nasıl kalmış, kalınca ne yapmış Yıldız.

- Haklısın senin anlayacağın şekle çeviriyorum o zaman. Allah Resulü ve ashabı Tebük seferi için hazırlık yapıyorlarmış. "Ka'b" adında bir adam varmış. Bu adam çok sıkıntı çekmiş ama sonunda Allah onu affetmiş.

-Nasıl yani abi, bu adamın sıkıntısı neymiş, yoksa onunda sürekli arkasında koşup terlik fırlatan bir annesi mi varmış?

Anne;

-Çok konuşmada ağabeyini dinle, bak ne güzel anlatıyor işte.

-Yok kardeşim nerde? Keşke öyle olsaymış ama değil. Mekke'de herkes hazırlık yaparken, bu adam başta anlattıklarımın da etkisiyle nefsinin esiri olmuş. O, hazırlık yapmamış. Onlar çalışırken, bu adam yatmış. Yattığı için işi de gecikmiş tabii. Ve sefere geç kalmış. Ordu, o adam ve iki arkadaşı olmadan savaşa gitmişler. (Ka'b sefere gitmemiş belki ama o zaman ki kadar kuvvetli ve varlıklı olduğu zaman hiç olmamış.)

Resülullah (sav) Müslümanlarla birlikte bir gün erkenden yola çıkmış. Onlar hazırlıklara devam ediyorlarmış ama Kab'da durum hâlâ aynıymış. Bu hâlde devam ederken onlar sefere çıkmış. Ka'b, onlar gittikten sonra yola çıkıp yetişmeyi çok düşünmüş fakat yapamamış. Rasulallah (sav) Tebük'e varıncaya kadar Ka'b'dan hiç bahsetmemiş, hiçbir şey sormamış. Tebük'te, sahabeler arasında otururken Ka'b'ı hatırlayarak "Ka'b bin Malik ne yaptı" diye sormuş. Ben-i Selime' den Abdullah bin üveys ;

-Ya Rasulallah! (sav) Onu çifte cübbesi ile kibir içinde sağa sola bakmak, aramıza katılmaktan alıkoydu demiş. Bazı sahabelerdi böyle söylememesi için onu uyarmış.

Zaman geçmiş, sefer bitmiş. Rasulallah (sav)

ve Müslümanlar Medine'ye dönmüşler. Bu haberi alınca Kab'ı şiddetli bir merak sarmış. Kendi içinden yalanlar uydurmaya başlamış. Ama daha sonra bu düşünceleri kafasından atmış ve olanları olduğu gibi anlatmaya karar vermiş. Rasulallah (sav) gelince 2 rekât namaz kılmış, daha sonra her zaman ki gibi halkın işlerine çözüm bulmaya başlamış. Bu meseleler ortaya çıkmış. 80 kişilik kadar topluluk, O'nun karşısına gelerek mazeretlerini anlatmış. Rasulallah da (sav) onlardan tekrar biat almış ve bağışlanmaları için dua edip Allah'a havale etmiş. Sıra Ka'b'a gelince selam verip geçmiş, karşısına oturmuş ve söylenenlere karşı;

-“ Ya Rasulallah(sav) eğer senin değil de, dünya halkından bir başkasının karşısına geçmiş olsaydım, bir mazeret bulup kurtulurdum. Ama ben şimdi sana yalan söylesem bilirim ki çok geçmeden yalan olduğu ortaya çıkacak ve öfkeniz bana yönelecek, diyerek her şeyi olduğu gibi anlatmış.

Daha sonra onlarla Peygamber (sav) dahil kimse konuşmamış. Yaptıklarından çok pişman olmuşlar ve bunu ibadetlerine de yansıtmişler.

Aradan uzun zaman geçmiş. Ka'b yine Allah'tan af dilediği günlerden birinde, Sel tepesine çıkmış bir tellalın gür sesi duyulmuş. “EY KAB BİN MALİK! MÜJDELER OLSUN.” diyormuş. Tellal ve karşısına çıkan herkes, onu müjdelenmiş. Ka'b, öyle sığınmış ki Rabbine, öyle utanmış ayıbından ki Rableri onları o sıkılmış hallerinden kurtarmak için Rasulüyle (sav) bir müjde göndermiş.

“Allah, haklarında hüküm bekleyen o üç kişiyi bağışladı. Çünkü o derece bunalmışlardı ki, yeryüzü bütün genişliğine rağmen onlara dar gelmeye başlamıştı. Vicdanları da kendilerini sıkıntıya soktu. Allah'tan kurtuluşun ancak Allah'a sığınmakla olduğunu anlamışlardı. Sonra da Allah, onları tövbekâr olmaya muvaffak kıldı da tövbelerini kabul buyurdu. Şüphesiz ki Allah tövbeleri çok kabul edendir, çok merhametli olandır”(Tevbe 117-118)

Bu müjde geldikten sonra Ka'b, Allah Rasulüne (sav) yalan söylemediği için çok memnun olmuş. Ne olursa olsun yalan söylememesi gerektiğini ve dönüşün sadece Allah'a olduğunu bir kez daha anlamış.

Çocuk Kalbi

BURCU KARA

Ömer amca her zaman olduğu gibi yine camiye namaza gidiyordu. Cami çıkışı cebindeki bir avuç şekeri çocuklara dağıtıyordu. Öğle namazı bitmiş, ayakkabılarını giymeye çalışırken, etrafını çocuklar sarmıştı.

-Ömer amca şeker şeker diyen çocukların sesi, cami avlusunu doldurmuştu. Ömer amca, cebindeki bir avuç Êşekeri, çocukların başlarını okşayarak dağıttı.

Bütün çocuklar şekerlerini almış, sevinç içinde oyun oynamak için dağılmışlardı. Ömer amca elindeki tesbihi çekeçeke eve doğru ilerliyordu. Yaşından ötürü yürüdüğü yol uzun gelmiş ve yorulmuştu. Bir ağaç dibine oturmuş, elindeki tesbihi cebine koyarak ağaç kavuğuna yaslanmıştı. İleride misket oynayan çocuklar kendi aralarında:

-Hey duydunuz mu? Esat'ın köpeği ölmüş.

-Evet duydum.

-Eee ne yapalım, gidip cenaze namazına mı katılalım.

-Aynen ya ne yapabiliriz, sonuçta o da bir hayvan, ölecek tabi abartmayın, hadi oyuna geri dönelim.

Çocukların bu konuşmasını ileride dinlenen Ömer amca işitmişti. Bu düşüncelerinin yanlış olduğunu, hayvan bile olsa ölen bir canlının yakınına baş sağlığı dilemek gerektiğini söylemeliydi. Ömer amca çocukların yanına usulca ilerledi ve aralarına oturarak söze başladı:

-Çocuklar ne yapıyorsunuz ?

-Misket oynuyoruz .

-Çocuklar, ben sizin biraz önceki konuşmalarınıza kulak misafiri oldum. Sanırım sizin bir arkadaşınızın köpeği ölmüş.

-Evet

-Peki, siz ne yapmayı düşünüyorsunuz.

-Hiçbir şey, ne yapabiliriz ki?

-Peygamberimizin başına da sizin ki gibi bir olay gelmiş. Mekke'de bir çocuğun kuşu ölmüş. Çocuk,

günlerdir ağlıyormuş ama çocuğu kimde umursamıyormuş. Aman ne Êyapalım canım diyorlarmış.

Peygamberimiz bu olayı duyunca hemen çocuğun yanına gelmiş, başını okşayarak baş sağlığı dilemiş.

Çocuklar Ömer amcayı pür dikkat dinlemişler. Birbirlerinin yüzüne bakmış ve gülümseyerek arkadaşları Esat'ın yanına gitmişler.

Mescid-i Aksa

MEHMET AKİF İNAN

Mescid-i Aksa'yı gördüm düşümde
Bir çocuk gibiydi ve ağlıyordu
Varıp eşiğine alını koydum
Sanki bir yer altı nehr çağlıyordu

Gözlerim yollarda bekler dururum
Nerde kardeşlerim diyordu bir ses
İlk Kiblesi benim ulu Nebi'nin
Unuttu mu bunu acaba herkes

Burak dolanırdı yörelerimde
Mi'raca yol veren hız üssü idim
Bellidir kutsallığım şehir ismimden
Her yana nur saçan bir kürsü idim

Hani o günler ki binlerce mü'min
Tek yürek halinde bana koşardı
Hemşehrim nebi'ler yüzü hürmetine
Cevaba erişen dualar vardı

Şimdi kimsecikler varmaz yanıma
Mü'minde yoksunum tek ve tenhayım
Rüzgarlar silemez gözyaşlarımı
Çöllerde kayıp bir yetim vâhayım

Mescid-i Aksa'yı görüm düşümde
Götür müslümana selam diyordu
Dayanamıyorum bu ayrılığa
Kucaklasın beni İslâm diyordu

Hüzün Uçurumları

ALAEDDİN ÖZDENÖREN

Yavrum
Yalnızlığı şu son kıyısını da atla
Ve anla ki hayat
En özgür biçimini sende denemiştir
Onun içindir ki ölüm
Denizin doğurduğu eşsiz dalga
Sende dokumaktadır güzelliğini.
Varsın açıklamasın kendini hiçbirşey
Değil mi ki gökyüzü toprağı kucaklamaktadır
Değil mi ki mavilikler yolmaktayım göğsünden
Değil mi ki bileklerimize kaynayan çelik
Bir nehir gibi akan şu bulvar
Gövdemizi dolaşan güneş
Her gece üstümüze devrilen yıldızlar
Senin doğurganlığından birer parçadır
Ve elbet senin için söylenmiş türküler vardır
Uzak dağlarında ülkemin

Yürüyorum
Bilirsin ben yürüyünce
Irmaklar yürür ardımdan
Kabir sularında avlanır çocuklar
Ağaçlar ve kuşlar alabildiğine
Yalnızlığı sağlar
Ben yürüyünce değişir insanlar

Artık hücumla kalkabilirsin ey rüzgâr
Çünkü tarihinin yaprakları arasından sızan kan
Boyuyor
İçimde yuvalanan şiiri
Ve sen nereme baksan
Oramda bir kalp çarpıyor.

Yok Gibi Yaşamak

ERDEM BAYEZİT

Boğuk bir bakışın oluyor senin
Bir girdap derinliğinde kayboluyor gibiyim
Yok gibi yaşamak bu kalkıp kurtulmak gibi
kalabalıktan
Durma bana türkü söyle Anadolu olsun
Susuz dudak gibi çatlak olsun
Karanfil gibi olsun kara çiçek gibi solgun yüzün

Durmadan akıyor kalbim ayaklarına bana
karanlık bakma
Ağlıyorum bir karanlık karayel saçlarına
Çekme ülkemden nar yangını gözlerini
Beni bu kentten kurtar beni yalnız ko git beni
Arıyorum arıyorum o ilk çağ ırmaklarında sedef
ellerini

Susmam seni ürkütmesin içimde çağlar var
bilmelisin
Katı bir yalnızlık bu bilmelisin
Kaçmam kendimi bulmam ben senden
yoksunum iyi bilmelisin.

Şu yalnızlık çıkmazında önümde niye sen varsın

Niye herşey bir anda kayıyor sen kayıyorsun
Kalbim niçin bu kadar yabancı sen niye yoksun

Bir sam yüklü geceleri içimden atamıyorum
Niye bunları bir anda unutamıyorum

Hadi tut elimden gök gibi ölü kadar yalnızım.

“Hatıralarım”

ALİ ULVİ KURUCU

Sürgün Aileler ve Dedem

Dedemin, birlikte bulunduğumuz son beş yıl içinde, evde on defa akşam yemeği yediğini bilmiyorum. Akşam yemeği için koskoca bir tencereye et suyuna tirit yaptırırdı. Koca tencereye ağzına kadar ekmek doğranırdı, çoğu zaman bu tencereyi, onun camine ben götürürdüm.

Akşam yemeğini caminin medreselerinde oturan muhacirlerle birlikte yedi. Bunlar şark isyanı sebebiyle Van civarından buraya sürülmüş Kürtlerdi. İçlerinde daha önce Şam tarafından gelmiş seyyid aileleri de vardı.

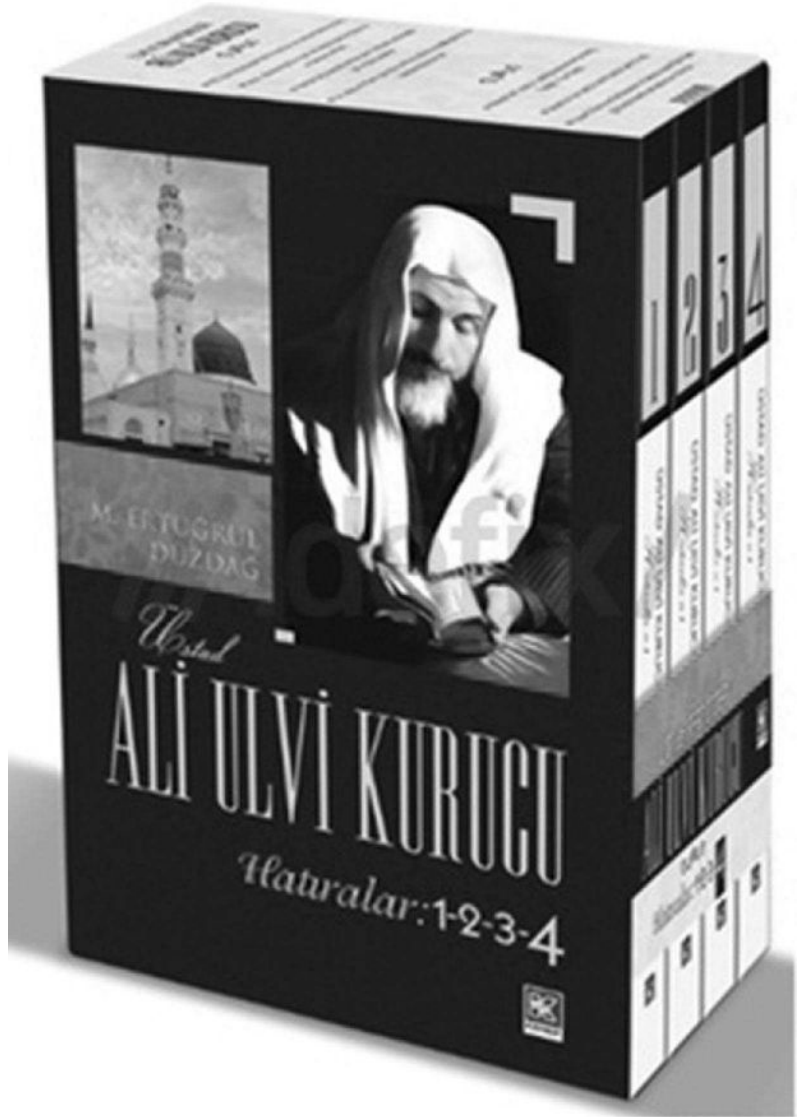
Hükümet bunları sürmüş getirmiş buraya atmıştı. Onlara sahip çıkmak Müslüman halka düşmüştü. Dedemin mütevellisi olduğu ceviz altı medresesinde terk edilmiş yirmi iki oda vardı. Dedem bu göçmenleri oralara yerleştirdi. Ayrıca caminin bulunduğu dolav mahallesinde, yeri müsait olanların evlerine de irer aile verdi. Birkaç da boş ev buldu. Sürgünlerin arasında varlıklı, görgülü aileler vardı. Burada mahrumiyet ve sıkıntı içindeydiler.

Dedem erkelerine akşam namazından sonra camide alıkoyar, onlarla sohbet eder, kitap okurdu. Bu arada yemeği yerler, yatsıdan sonra yerlerine giderlerdi. Bu insanların kazançları ve varlıkları az yiyecekleri kıt olduğu için mevcut erzakları kadın ve çocuklara kalsın diye dedem erkekleri camide ağırlardı.

Kabe'nin Siyahları

Afganistan'ın Suudi Arabistan sefiri, şair bir dostumuz vardı. Cidde'de bulunur fakat on beş-yirmi günde bir mutlaka Medine-i Münevvere'ye gelirdi. Kütüphaneye uğrardı görüşürdük.

Bir defasında Farsça bir şiir yazmış getirdi, okuduk. “Bu kasidenin şahbeyti, taç beyti, en güzel beyti sizce hangisidir?” diye sordu.

Gösterdim...

“Aferin”, dedi, “bende öyle düşünüyordum, bu beyit beni ağlattı ve hep ağlatacak.”

Beyitte şair, Kâbe-i Muazzama'ya bir soru soruyor ve cevabını alıyordu. Mealen şöyle idi:

“Ey Kâbe! Niçin senin elbisen siyahtır, niye siyahlar giydin, böyle niye karalara büründün?” Kâbe cevap veriyor:

“Ey şair! Benim halimi anlayan şair derdimi soran şair ben karalar giymeyeyim de kimler giysin Mekke ahali sevgilim Muhammed Mustafa'nın kadr-ü kıymetini bilemediler, onu gücendirdiler o

da gidip Medine'ye yerleşti işte ben bunun için, sevgilimden ayrı düştüğüm için karalar giyiniyorum.”

Dedemin Cenazesi

Dedem 1935 yılı sonunda Ramazan ayında vefat etti. Fakir o sırada Bolvadin'de idim. Oraya mukabele okumaya gitmişim.

Ramazandan sonra döndüm. İstasyondan bir körükle, faytonla eve geliyordum. Arabacıya: “Ustam, Konya'da ne var ne yok?” diye sordum. Başınız sağolsun deyi verdi. Benim bir şey anlamadığımı görünce, bilmediğimi fark etti; lafı çevirip: “Dedenizin rahatsız olduğunu işitmişim.” dedi.

Eve geldim, kapıyı çaldım. Baktım, anneler, bacılar hep toplandırlar ağlaştık.

Meğer ben gelmeden on beş gün önce vefat etmiş ve üçler mezarlığına defnetmişler. Anlattıklarına göre o zamana kadar görülmemiş bir kalabalık olmuş. Kapı Camii ve arkasındaki meydan dolmuş. Yer kalmayınca, tabutu camiinin önünde, odun pazarı medreselerinin ilerisine koymuşlar, orası da dolmuş, artık yer kalmamış.

Daha sonra amcam Hacı Veyiszade Mustafa Efendi'nin vefatında da aynı şey olmuş. Bu cenaze namazları, Hazret-i Mevlana'nınkinden sonra en kalabalık namazlar olmalıdır.

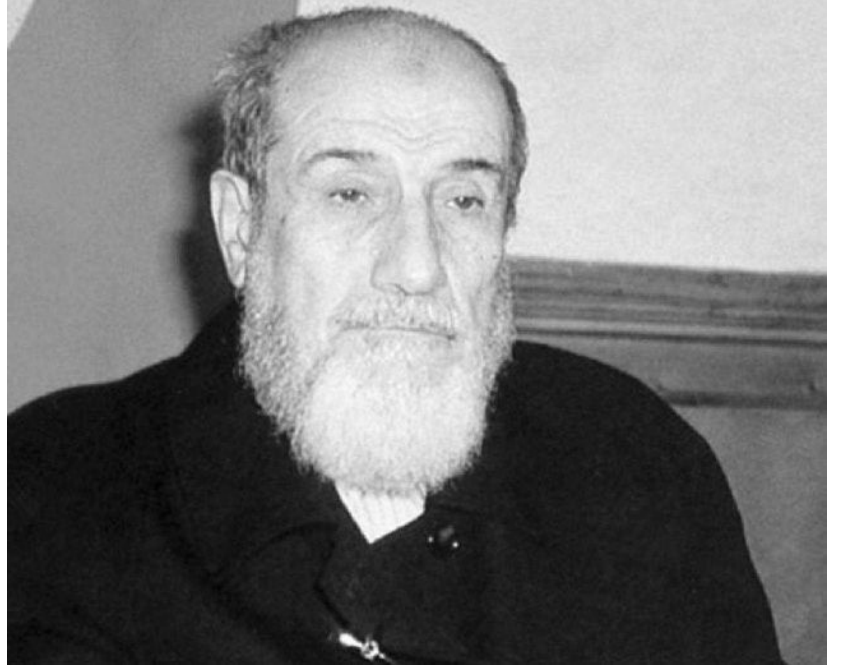
Gerek dedemin ve gerek amcamın dünyada küçük kerpiç birer evden ve mahsulüyle geçindikleri birer tarladan başka hiçbir şeyleri yoktu. Allah için yaşadılar, çalıştılar ve onun yolunda öldüler.

Konyalı Müslümanların onlara karşı duydukları vefa ve şükran hisleri bugün Hacı Veyiszade Külliye'si olarak bina edilen büyük bir camii ve müstemilatı ile dile getirilip yaşatılmaktadır.

Milleti Millet Yapan Değerler

Milletin bir içi, bir de dışı vardır. Cismi var, maddesi var; toprağı var, dini imanı var, ırzı var, namusu var.

Milletin dışını, cismini, maddesini, toprağını

ordusu korur. İcabında ayette emrolunduğu gibi, bütün bir millet bu cihada katılır, savaşır. Ama milleti millet yapan asıl değerler, ruh, mana, din, iman, ahlak, namus ise manevi ordu olan ilim adamlarının koruması altındadır. Asıl millet, bu değerlerden meydana gelir. Bunlar korunabilirse, bir millet her zaman her yerde, kendisini yeniden inşa edebilir.

İşte o manevi ordu, çocuklar, sizlersiniz. Milletin manevi müdafaasını ehl-i ilim yapar. Sizler, bu mukaddes vazifeyi yapacak olan manevi ordunun kumandanlarısınız.

Samimi olarak söylüyorum; ah keşke, bende sizin gibi talebe olsaydım...

Bugünün Kerameti Hizmettir

Bir gün yine bir sohbette, cemaatten bazıları, kerametten bahsettiler. Amcam, Hacı Veyiszade Mustafa Efendi, cevap olarak: “Oğlum, bugünün kerameti hizmettir.” demiş ve şöyle devam etmiş: “Her taraftan tehdit ve tazyik gören, mübarek, mukaddes dinin için yaptığın nedir? İman ve İslam şuurundan mahrum kalmış kitleye ne faydan dokundu? Bilhassa gaflet ve küfür içinde, inkârlar içinde büyüüp yetişen; bir serseri, bir haydut olacağından korkulan gençliğe ne gösterdin? Ne yardım yaptın, ne öğrettin, ne kadar iman ve nur eriştirdin? İşte yapılacak iş bunlardır. Bu gün keramet hizmettir.”